

Šentjanščice

2023 / 2024

KAZALO

Nagovor ravnatelja ..... stran 2

Likovni in literarni prispevki naših učencev po razredih..... stran 3 do 54

Literarni in likovni natečaji ter nagrajeni prispevki..... stran 55 do 68

Šolsko leto skozi fotografski objektiv..... stran 69 do 83

Dosežki na državnem nivoju..... stran 84 do 92

SPOŠTOVANI BRALCI IN BRALKE ŠOLSKEGA GLASILA!

Pred vami je šolsko glasilo Šentjanščice, v katerem so zbrani številni prispevki naših učencev, tako literarni kot likovni, ki so nastali med poukom in v okviru dodatnih dejavnosti. Skozi fotografije pa so prikazani različni dogodki, ki so se odvijali tekom šolskega leta.

Zahvaljujem se vsem učiteljicam in učiteljem, ki so spodbujali učenke in učence, da so pripravili zanimive prispevke, ki so uvrščeni v to glasilo.

V veselje in ponos nam je, da lahko v glasilu objavimo tudi odlične dosežke naših učencev na državnih tekmovanjih, pri različnih projektih ter na likovnih in literarnih natečajih. Učenci so pod mentorstvom svojih učiteljev posegali po najvišjih mestih. Vsem iskrene čestitke!

Kot že vrsto let smo tudi tokrat Šentjanščice izdali ob praznovanju dneva šole, ko smo na OŠ Šentjanž pri Dravogradu pripravili glasbeno-plesno prireditev z naslovom ČAROBNA MOČ BESED – POT DO SRCA. Učenci so skupaj z glasbenimi gosti, to so bili Anja Krivec, Dunja Vrhovnik, Živa Ferarič, rock skupina OnePlan, ansambel Rosa in ansambel Škorpijoni, odkrivali moč besed, ki nas povezujejo in navdihujejo. Z glasbo in plesom smo stopili na pot do srca, kjer se rojevajo sanje ...

Spoštljiva, prijazna komunikacija predstavlja pomembno vlogo pri izboljševanju odnosov med nami. Vodi v močne čustvene povezave, v oblikovanje in vzdrževanje iskrenih in stabilnih prijateljskih odnosov, ki nam dajejo moč pri spoprijemanju z vsakodnevnimi izzivi. Pomembno je, da se čim večkrat zavemo, kakšno moč imajo prijazne in iskrene besede. To je najmanj, kar lahko poklonimo drug drugemu. Kadarkoli in kjerkoli.

Počasi zaključujemo s poukom v tem šolskem letu. Vsi delavci na šoli vam, učenkam in učencem, želimo pomagati na poti usvajanja znanja, predvsem pa pri oblikovanju vrednot, ki so potrebne za prijetno sobivanje s sošolci in z vsemi tistimi, s katerimi se srečujete vsak dan.

Devetošolci v tem šolskem letu zaključujete svoje osnovnošolsko izobraževanje. To je prav gotovo čas, ko se sprašujete, kaj boste v življenju počeli, kakšen poklic boste opravljali, kakšno bo vaše poslanstvo. Prav je, da ima vsak svoje sanje, da si postavi življenjske cilje, da oblikuje svojo lestvico vrednot. Želim vam, da se vam vaše sanje izpolnijo v čim večji meri.

Iskreno se zahvaljujem vsem zaposlenim na OŠ Šentjanž pri Dravogradu, staršem in ostalim, ki vsak na svoj način skrbite za učni proces in samo šolo ter ji dajete energijo, da lahko živi in se razvija še naprej.

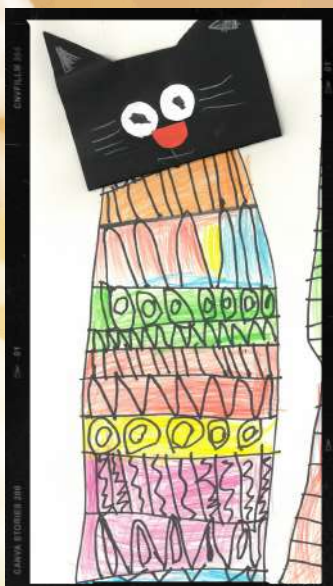
Uspešen in lep zaključek šolskega leta vam želim.

Marko Havle, ravnatelj

NAGGOVOR RAVNATELJA

1. A RAZRED

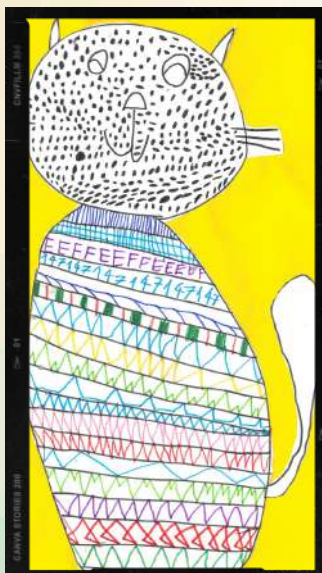
Maček Muri —
Nik Večko, 1. a

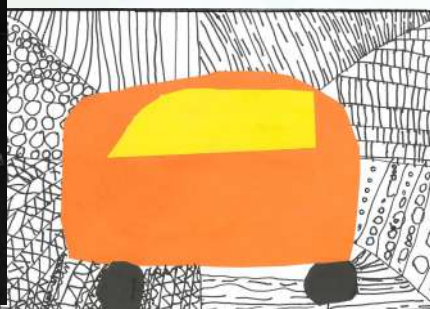
Zdrav nasmeh —
Mark Vrhovnik, 1. a

Klovn — Iza Šrampf, 1. a

Muca Copatarica —
Jurij Ravnjak, 1. a

Moj avto —
Tim Strahovnik, 1. a

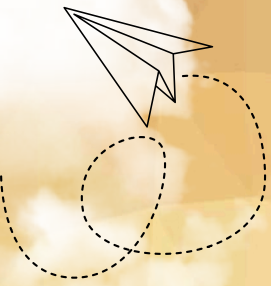

Pisana jesen — Mery Kremžar, 1. a

Žabji kralj — Sofija Epšek, 1. a

Božiček — Anže Navodnik, 1. a

Viden v prometu — Luka Ramšak, 1. a

Zimska noč — Julija Preglau Senica, 1. a

Gori — Ajda Hafner, 1. a

Rdeča kapica — Aleks Šlebnik, 1. a

1. B RAZRED

Rdeča kapica — Žana
Hosnar, 1. b

Klovn — Martin Preglav, 1. b

Afriška žival — Sabrina Pirnat, 1. b

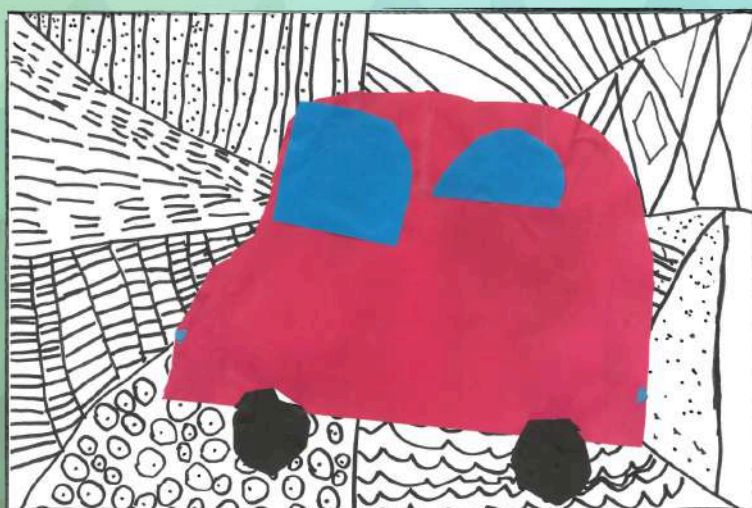
Muca Copatarica —
Tine Vrhovnik, 1. b

Pisana jesen — Alex Knez, 1. b

Maček Mu — Brina Novak, 1. b

Moj avto — Maša Rek, 1. b

Pešec v temi —
Luka Breznik, 1. b

Požar v gozdu —
Nika Kulčar, 1. b

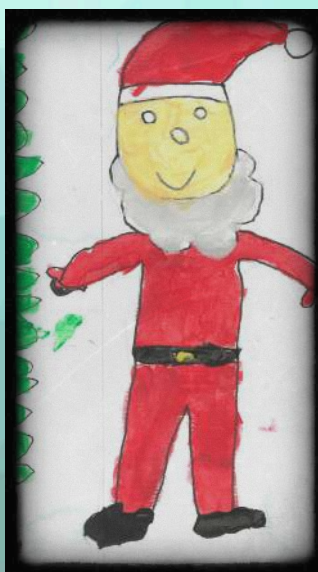
Skrbim za ptičke —
Nace Frajdl, 1. b

Zimski gozd ob polni luni —
Jure Krajnc, 1. b

Slikam z liki — Rok Peršak, 1. b

Božiček — Peter Kanduti, 1. b

Zdravi zobje — Filip Kac, 1. b

2. RAZRED

Simetrija — Andraž Balažič, 2. razred

Pomlad (mobile) —
Elias Nenadić, 2. razred

Pomlad (mobile) —
Maks Kadiš, 2. razred

Pomlad (mobile) —
Mija Salčnik, 2. razred

Sneženi mož —
Matjaž Mandl Jauk

Jesensko drevo —
Lili Moric, 2. razred

Jesensko drevo —
Nuša Viltušnik, 2. razred

Jesensko drevo —
Nika Mlačnik, 2. razred

Pomlad — Hana Kozar Planinšek, 2. razred

Kaj lahko naredim za boljše odnose — Vita Ramšak, 2. razred

Požar v naravi — Nik Vrhovnik, 2. razred

Simetrija — Alen Balant, 2. razred

Kaj lahko naredim za boljše odnose —
Tian Strmčnik, 2. razred

Požar v naravi — Ema Vrhovnik, 2. razred

Jesen je tu — Špela Cokan, 2. razred

Jesen je tu — Hana Kozar Planinšek, 2. razred

Zasneženo mesto — Matevž Ferarič, 2. razred

Jaz, drugošolka — Kristina Kanduti, 2. razred

Jaz, drugošolka — Ula Ramšak, 2. razred

Jaz, drugošolec — Aleksej Valente, 2. razred

Zasneženo mesto — Tai Sterkuš, 2. razred

3. RAZRED

BILO JE NEKOČ

Moja babica je v šolo hodila peš. Na Gortini so v šolo hodili do 4. razreda, potem pa so šli v šolo v Vuzenico. V razredu jih je bilo malo, zato so bili zraven tudi učenci višjih razredov. Imeli so tudi igrače. Igrali so badminton, imeli so tudi žoge. Moji babici in njeni sestri je njun oče naredil smuči in skiro, ker je bil mizar. Babica se je v mizarski delavnici igrala z ostanki lesa. Imeli so tudi krušno peč. Ko mame in očeta ni bilo doma, so povabili sosede in s krušne peči skakali na posteljo. Moja babica je rada plezala po drevesih.

Tudi moj dedek je v šolo hodil peš. Šola je bila zelo blizu njegovega doma. Prva štiri leta je hodil v šolo, kjer je bila nekoč ekonomska šola.

V šolo je hodil v Slovenj Gradec. V 5. razred je hodil v šolo, kjer je sedaj Gimnazija Slovenj Gradec. Od 6. razreda naprej je hodil v šolo, kjer je zdaj prva osnovna šola. Igrače so bile preproste, večkrat pa so jih naredili sami ali pa so jih naredili očetje.

V hiši so imeli štedilnik na drva. Igrali so se Indijance in kavboje ter se skrivali. Če jih je bilo več, so se igrali med dvema ognjema. Zelo hitro se je naučil voziti kolo.

Aneja Kozar Planinšek, 3. razred

Tihožitje — Jacqueline Studenčnik, 3. razred

Jesenski gozd — Patrik Pokržnik, 3. razred

Mačja družina —
Manuela Vrhovnik, 3. razred

Mačja družina —
Ema Smolinger, 3. razred

KAKO SO ŽIVELI NEKOČ

DOM: V starih časih je bilo v družinah veliko otrok. Spali so v sobi, kjer je bila velika postelja za starše in manjša za starejše otroke. Mlajši otroci so spali v predalih ali na krušni peči. Mame otrok niso rojevale v porodnišnici temveč doma. V hiši ni bilo vodovoda. Vodo so dobili iz vodnjaka, ki mu po koroško rečemo »štepih«. Moj deda je bil tako slaboten fantič, da ni mogel vlačiti vode iz vodnjaka. Stranišče 'na štrbunk' je bilo zunaj hiše. Ko je moja mama hodila k dediju na počitnice, so imeli še stranišče 'na štrbunk'. Včasih ni bilo kopalnic. Umivali so se enkrat na teden v kuhinji, kjer je bila velika kad. Zobe so si umivali le enkrat na teden, vsi z isto zobno ščetko. V starih časih ni bilo pralnih strojev. Perilo so prale gospodinje in dékle na roke. Gospodinja je vstala prva in zakurila v štedilniku, po koroško »šporhertu«. Nanj je postavila velik lonc z vodo in manjšega z mlekom. V kotu je stala velika miza, nad njo pa križ. Meso so jedli le enkrat na teden, ostale dni pa zelenjavo in močnate jedi. V trgovini so kupili le sol, sladkor in petrolej za svetilko, vse ostalo so pridelali doma. Polja in travnike so obdelovali ročno z lopato, grabljami, motiko in koso. Namesto traktorjev so imeli vprežno živino: krave, konje in vole.

ŠOLA: V starih časih je bilo malo šolskih potrebščin. Otroci so imeli svinčnik, pero in puščico za peresnico. Radirko so imeli le redki, saj večini ni bila dosegljiva. Svinčnike so šilili z nožkom, saj šilčkov ni bilo. Črnilo za pero je bilo v črnilnikih, vdelenih v klopi. Če so otroci pisali grdo, so jih učitelji s šibo po prstih.

IGRA: Otroci so se igrali na paši. Igrali so se s punčkami iz cunj, z žogami, s piščalko iz vrbovih šib, s kamni, s palicami ... Delali so si mlinčke v potoku. Če so bili lačni, so si zakurili ogenj, spekli jabolka, koruzo ali krompir. V starih časih ni bilo elektrike, kar pomeni, da še ni bilo električnih pastirjev. Otroci so velikokrat med igro pozabili na živino. Če je katera od krav odšla na polje in tam povzročila škodo, so jih odrasli s šibo po 'riti' in jih kregali.

NOVI ČASI: Zdaj živimo v hiši, ki ima elektriko, vodovod, kopalnico, televizijo, telefone, tablice, računalnike, internet ... Veliko hrane kupimo v trgovini, le malo je pridelamo doma. Šolarji in šolarke lahko izbiramo med šolskimi potrebščinami vseh oblik, barv in celo vonjev, zvezki so iz finega papirja. Odrasli otrok ne kaznujejo s šibo, čeprav manj ubogamo kot v starih časih. Želim pa si, da bi za tri mesece lahko šla živeti v stare čase.

Katarina Repotočnik, 3. razred

Invalidi in šport — Irina Mršič, 3. razred

Invalidi in šport — Vid Havle, 3. razred

ŽIVLJENJE MOJEGA DEDKA

Življenje mojega dedka je bilo zelo zahtevno. Veliko je bilo treba delati. Pasel je tudi krave. Zvečer je moral nositi drva. Ker je bilo malo časa za igranje, si je izmislil razne stvari in začel izdelovati igrače. Igrače so se izdelovale iz lesa. Hoditi je moral peš v šolo in iz šole. Ko je prišel iz šole, ga je pričakalo veliko dela. Ni bilo televizije in ni imel svoje sobe. Pa vendar pravi, da je bilo življenje takrat bolj zanimivo kot danes.

Manca Svetina, 3. razred

DEDEK MI JE POVEDAL

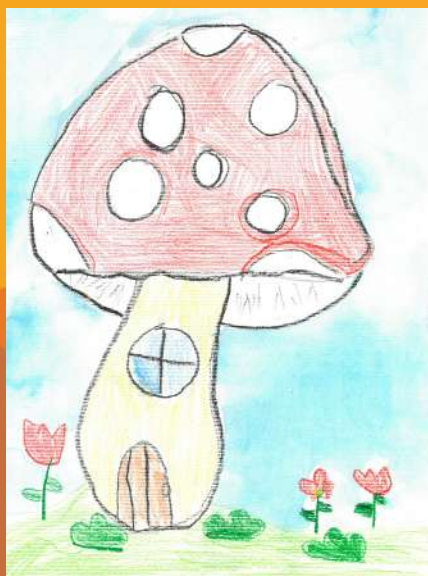
Dedi je hodil v šolo eno uro peš, obut je bil v čevlje ali škornje. Pouk so imeli dopoldan in popoldan, tudi ob sobotah. Pisali so s svinčnikom in črnilom. Imeli so tri zvezke, niso imeli športne opreme. Do 5. razreda je bil dedi brez malice, v 6., 7., in 8. razredu pa je vsak dan scepil košaro drv, da mu je kuharica dala malico. Doma je vseh šest članov družine spalo v eni sobi. Jedli so doma pridelano hrano, kupili so le sladkor in sol. Veseli so bili obiska kakšnega strica, saj so tako dobili banane. Imeli so lesene igrače, teh je bilo zelo malo. Malo časa so imeli za igro, saj so pred šolo pasli živino.

Dedi se spomni izleta v 1. razredu, ko so odšli v Velenje z vlakom. V 5. razredu je z avtobusom odšel na Bled, kjer mu je učiteljica predlagala menjavo malice. Učiteljica je imela dva sendviča, dedi pa domač kruh in klobase. Oba sta menjave bila zelo vesela.

Nika Pirnat, 3. razred

Čarobna goba — Žak Kašnik, 3. razred

Čarobna goba — Gaja Širnik, 3. razred

Čarobna goba — Nika Pirnat, 3. razred

KAKO JE BILO VČASIH

Moja babi se je igrala z gumitvistom. Igrali so se tudi igro Zemljo krast in Med dvema ognjema. Imeli so tudi televizijo, vendar samo dva programa. Da je televizija delovala, so imeli zunaj anteno. Po šoli so pasli krave in ovce. Otroci so morali pomagati na polju, kjer so vse delo opravili ročno. Stranišče so imeli zunaj hiše, imenovalo se je stranišče 'na štrbunk'.

Manuela Vrhovnik, 3. razred

Med nami so invalidi — Aneja Kozar Planinšek, 3. razred

Mačja družina — Anže Popič, 3. razred

Promet — Alja Ramšak, 3. razred

Mačja družina — Timotej Verbnjak, 3. razred

Veseli pingvin —
Džan Rožajac, 3. razred

Veseli pingvin —
Filip Rek, 3. razred

OTROŠTVO BABICE IN DEDKA

Babica in dedek sta nekoč živela na kmetiji. Vsak dan sta morala pomagati pri kmečkih opravilih. Žito so želi s kosami in srpi. V šolo sta oba hodila peš. Pot je bila zelo dolga. Pouk je do četrtega razreda potekal dvoizmensko. To pomeni en teden dopoldne, drugi teden popoldne. Med počitnicami sta vstajala zelo zgodaj. Pasla sta krave in nabirala borovnice, da sta si z zaslužkom kupila šolske potrebščine in kakšno sladkarijo. Dedek se je učil kitaro in je igral v ansamblu Šibovniki. Ob večerih so vsi člani družine velikokrat prepevali ljudske pesmi.

Vid Havle, 3. razred

Beli medo — Manca Svetina, 3. razred

Beli medo — Nej Doler, 3. razred

Jelenček Rudolf —
Jaka Skralovnik, 3. razred

Večerni škrat —
Filip Širnik, 3. razred

Jelenček Rudolf —
Andrej Kraker, 3. razred

4. A RAZRED

INVALIDI IN LETNI ČASI

Pomlad, poletje, jesen in zima —
tudi za invalide vedno prava je klima.

Pomladi se narava prebudi
in z invalidi gremo na izlete radi prav vsi.

Poletje, sonce in toplina, plavanje v morju —
tudi za invalide je milina.

Botra jesen prinese kostanje
in to za vse je pravo sladkanje.

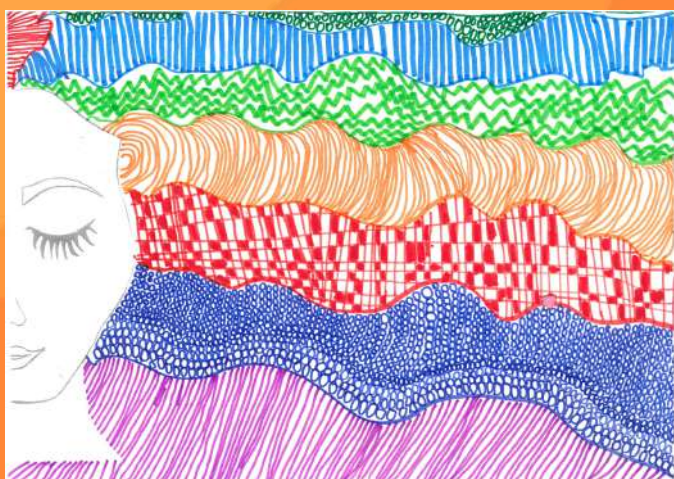
Starka zima nam snega nasuje
in nas v zimske čevlje ona obuje.

Sani za invalide pravo so vozilo,
to za njih je pravo poživilo.

Alja Vrhovnik, 4. a

Fantazijska frizura — Neža Laznik, 4. a

Fantazijska frizura — Matevž Paradiž, 4. a

Fantazijska frizura — Klara Žvikart, 4. a

Muca — Alja Pirnat, 4. a

Javorjev list — Klara Žvikart, 4. a

Jabolko — Jakob Ošep, 4. a

Javorjev list — Neža Laznik, 4. a

Hrastov list — Nedžla Dželilović, 4. a

ŠTIRJE LETNI ČASI

Pomladi, ko ptice žvrgolijo in listi zelenijo,
vsa narava se prebudi in Miha se življenja veseli,
saj z belo palico in kužkom na dolg sprehod hiti.

Najlepše je poleti, ko sonce močno sveti,
ko s prijatelji se veselimo in na počitnice vsi hitimo.

Na morju vsi norimo,
pa še Luka z Downovim sindromom
plava kakor riba
in veselo mimo mene šviga.

Jesen je že pred vrati,
ko vročina popusti in se narava umiri.
Peter z multiplo sklerozo svoj tricikel vrti,
saj Slovenijo odkriva skozi kolesarske oči.

Pa prišel je zimski čas, ki s smučanjem razvaja nas.

Po hribu mimo mene pridrvi nekdo,
ki ima posebne smuči in se sedečega smučanja uči.
To je vendar Urška, ki brez noge je ostala,
ko se z mamico na izlet je peljala.

Jera Krajnc, 4. a

Požar v gozdu — Alja Pirnat, 4. a

Snežna vas — Jera Krajnc, 4. a

Snežna vas — Leon Topler, 4. a

Snežna vas — Žan Svetina, 4. a

Ptičja hišica — Ožbi Pšeničnik, 4. a

Požar v gozdu — Nedžla Dželilović, 4. a

NAŠA SOSEDA

Blizu naše hiše živi soseda,
ki na življenje drugače gleda.
Z njo dela negovalka skrbná,
da v življenju ji je čimbolj lepó.

Ko pelje jo z invalidskim vozičkom na sprehod,
radi se podata vsepovsod.
Tudi pri nas se radi oglasita
in kakšen prigrizek dobita.

Ona res se vedno le smehlja,
saj problemov ne pozna.
Pomladi, poletja se veseli,
ker sončnih žarkov užiti si želi.

Jesen ji je zanimiva,
ker pisane barve odkriva.
Bela zima pa je kriva,
da njen voziček takrat dosti počiva.

Aljaž Prikeržnik, 4. a

Požar v naravi — Alja Pirnat, 4. a

Zajec — Alja Pirnat, 4. a

Medved — Lovro Rus, 4. a

NESREČA NIKOLI NE POČIVA

Ko moj prijatelj bil je deček mlad,
k njemu je prišla pomlad.
Tako je bil vesel,
da še čelade s seboj ni vzel.

Še preden v poletje smo prišli,
bil je že cel v mavcu en, dva, tri.
Kolo mu je vsak dan samevalo
in njega čakalo.

Pa prišla je jesen,
on je bil pa ves lesen.
Ko se mavca je znebil,
voziček je dobil.

O varnosti se je naučil
in veliko se je že namučil.
Sedaj je invalid postal
in je žalosten zaspal.

Matevž Paradiž, 4. a

Jež — Lea Topler, 4. a

Srna — Aljaž Prikeržnik, 4. a

Medved — Miha Doler, 4. a

NEVARNO KAMPIRANJE

Nekega popoldneva smo se odločili, da gremo kampirat v bližnji gozd. Pripravili smo si šotor in vse druge reči.

Zvečer smo zanetili ogenj. V avto smo šli po penice in hrenovke. Nihče od nas ni gledal na ogenj, zato je ušel izpod nadzora. Ko smo se vrnili, smo videli, da se ogenj širi. Hoteli smo ga pogasiti, ampak je bil plamen že prevelik. Poklicali smo gasilce, ki so prihiteli z gasilsko cisterno in s cevmi. Mi smo se v tem času umaknili na varno. Gasilci so pogasili ogenj. Naslednji dan smo lastniku pomagali urediti gozd. Pogorela debela smo odstranili in posadili nova mlada drevesa. Lastniku smo se opravičili. Rekel je, da se to lahko vsem zgodi in da naj bomo v prihodnje previdnejši. Potem nas je povabil na pijačo. Zmenili smo se, da mu bomo pomagali skrbeti za mlade rastline, ki smo jih posadili.

Veseli smo bili, da se je vse dobro izšlo. Komaj čakam na naslednje kampiranje z družino.

Enja Ramšak, 4. a

Ptičja hišica —
Lea Topler, 4. a

Ptičja hišica —
Nedžla Dželilović, 4. a

PIKNIK V NARAVI

Poleti je vedno veselo,
ko na izlet vsi hitimo in
si piknik v naravi naredimo.

Vsi se veselimo in
si samo malo oddiha in miru želimo.

Po mesnih dobrotah diši,
Tonček pa si še cigarete zaželi.
Na suho listje pade ogorek žareč
in zgodi se huda reč.
Ogenj širi se na vse strani
in veliko škodo naredi.

Gasilcem nič ni mar,
kdo zanetil je požar.
Pomembno je le to,
da s sireno na pomoč drvijo
in ogenj hitro pogasijo.

Jera Krajnc, 4. a

Škratek — Enja Ramšak, 4. a

Škratek — Alja Vrhovnik, 4. a

PRAVI JUNAKI

Strela zanetila je požar,
112 smo poklicali in
že gasilci hitro so se pripeljali.
Hitro pogasili so požar
in naredili velik dar.

Gasilci so pravi junaki,
naši rdeči strokovnjaki.

Pogasijo čisto vse,
kar v ognju je
in mi že veselimo se.

Na koncu vsi smo srečni,
saj gasilci so uspeli,
zato smo skupaj z njimi zapeli,
se veselili
in na vse pozabili.

Alja Pirnat, 4. a

Božična vasica — Enja Ramšak, 4. a

Božična vasica — Klara Žvikart, 4. a

SOLIDARNOST

Razmišljam in sprašujem se, kaj sploh solidarnost je.
Po tehtnem premišljevanju ugotovim, da je
solidarnost dandanes nekaj zelo redkega.

Pred nekaj leti, ko sem bila z družino na morju, smo
se vsak večer odpravili v mesto. Nekega večera sem
zagledala brezdomca, ki je bil povrh vsega še invalid.
Ni imel nog in sedel je na invalidskem vozičku.
Zasmilil se mi je. Odšla sem do njega in v njegov
klobuk vrgla par evrov. Iz srca se mi je zahvalil, jaz
pa sem z nekim toplim občutkom v srcu odšla naprej.
Še nekaj časa sem ga opazovala in večina ljudi, ki je
šla mimo njega, se zanj ni zmenila. Nisem razumela
tega, kako ljudi niti malo ni ganilo in mu nihče ni dal
niti enega samega centa.

Menim, da bi morali ljudje pokazati več sočutja,
solidarnosti in empatije, pa ne samo do invalidov,
ampak do vseh ljudi na svetu.

Klara Žvikart, 4. a

4. B RAZRED

PRIJAZNOST ŠE ŽIVI

Vedno bolj se mi zdi,
da na svetu premalo prijaznih je ljudi.

Včeraj na igrišču sem se igral,
ko se je mimo mene gospod
na invalidskem vozičku do stopnic pripeljal.

Hotel se je povzpeti, trudil se je in trudil,
nihče od odraslih pomoči mu ni nudil.

Vsi na telefonih mimo njega hitijo,
pogleda mu čudne delijo.

Potem pojavi prijazna se gospa,
ki mu v pozdrav roko poda.

Pomaga mu po stopnicah priti,
veselja gospod ne more skriti.

Malo tako prijaznih je ljudi,
a zaradi njih se svet lepši zdi.

Mark Kristan, 4. b

Muca — Patricija Kraker, 4. b

Muca — Ema Kac, 4. b

Muca — Belma Halilagić, 4. b

Barve metulja— Neža Laznik, 4. b

NA KRASU JE ZAGORELO

Požar je najhujša katastrofa, ki lahko doleti celotno prebivalstvo. Pred njegovimi divjimi ognjenimi zublji le težka ubežimo. Podivjani plameni ne prizanašajo nikomur, ne ljudem ne živalim in tudi rastlinam ne.

Spomnim se največjega požara, ki se je razdivjal v Sloveniji meseca julija 2022 na Krasu. Uničil je veliko površin v Sloveniji kot tudi v Italiji. Na pomoč pri gašenju so priskočili gasilci iz celotne Slovenije in Italije, Civilna zaščita, Rdeči križ, Slovenska vojska, Zavod za gozdove in tudi mnogo civilistov. Številne prebivalce iz ogroženih vasi so morali preseliti. Ogenj je 'goltal' vse pred sabo. Gašenje so izvajali predvsem s helikopterji iz zraka. Pomagale so številne države: Hrvaška, Madžarska, Avstrija, Slovaška in Srbija. Z močno voljo, požrtvovalnostjo, neizmernim naporom in odrekanjem vseh prisotnih jim je po petnajstih dneh le uspelo ukrotiti ognjene zublje.

Po tej katastrofi je bilo potrebno obnoviti celoten Kras. Zopet sta se pokazali požrtvovalnost in složnost med ljudmi ter vključitev vseh pristojnih služb pri obnovi pogorišča.

Iz vsega srca si želim, da se takšna tragedija ne bi nikoli več ponovila.

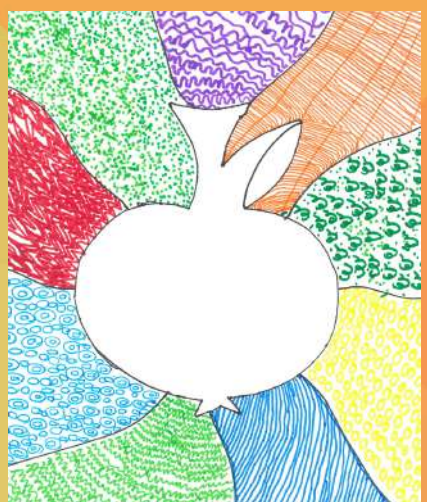
Dalija Cehner, 4. b

Jesen — Tjaša Večko, 4. b

Sadje je zdravo — Alen Jelenko, 4. b

Sadje je zdravo — Vito Krajnc, 4. b

VROČINA

Ko zunaj velika vročina pritiska,
nas vse v srcu stiska.

Da le ne bi preveč vroče bilo,
da tla preveč suha ne bodo.

Ker vedno v nas se misel poraja:
»Groza, joj, groza, kako nam vreme nagaja!«

Da suha zdaj narava je vsa
in zanjo lahko je usodna le ena iskrica.

Ko iskrica zažari,
lahko iz nje se velik požar razplamti.

Tilen Prikeržnik, 4. b

Prijateljstvo — Matic Mesner, 4. b

Ptice — Adam Golob, 4. b

S prijateljico v naravi — Lana Kulčar, 4. b

POMOČ

INVALID JE ČUDNA BESEDA.

NAVADNO JO KDO SPREGLEDA.

VSEENO NE POSMEHUJ SE,

SAJ TO ČISTO OBIČAJEN ČLOVEK JE.

ČE GA SREČAŠ, LE POMAGAJ MU.

TAKO HVALEŽEN TI BO,

DA TEGA NIKOLI POZABIL NE BO.

Lana Kulčar, 4. b

Uživanje v naravi — Gaja Kogelnik, 4. b

Zimska vas — Dalija Cehner, 4. b

Zimska vas — Gaja Kogelnik, 4. b

112

Se nad hlevom črni dim kadi,
po strehi rdeč se petelin podi.

Velik je nastal problem,
kako zdaj spraviti živino ven.

Hitro kličite 112,
da prepreči se nesreča ta.
Vsi pozorni so postali,
ko sireno so zaznali.
Gasilci z avtom že hitijo,
da požar nam pogasijo.

Gaja Kogelnik, 4. b

Zajec — Anej Knez, 4. b

Požar v gozdu — Dalija Cehner, 4. b

Veverica — Luka Senica Tavčman, 4. b

Medved — Rene Filač Skale, 4. b

JUNAKI

Gasilci so junaki,
pravi strokovnjaki
za velike te požare,
ki ljudi spravljajo v težave.

Gasilci pogasijo vse,
kar v ognju je.
Tudi kadar je poplava,
to za gasilce ni težava.

Kadar pojavi se nevarnost,
nam zagotovijo varnost.
Ko sirena se zasliši,
hitro odhitijo k hiši.

Trudijo se na vso moč,
da ponudijo pomoč.
In na koncu smo vsi veseli,
da gasilci so uspeli.

Rene Filač Skale, 4. b

5. A RAZRED

Tulipani v škornjih — Enna Nenadić, 5. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je dragoceni čas,
ki ga preživiš s prijatelji.
Ne sliši naju vsak na glas,
ko si skrivnosti deliva.

Kadar se spreva,
kisli sva kakor limona.
A to ne traja dolgo,
hitro pozabljena je najina krona.

Ko pa se igrava,
obe sva srečni,
saj najino prijateljstvo se ne zmanjšuje,
ampak povečuje.

Greva se igrat,
pridi k meni.
Hitro pripleši,
saj dragocen je najin čas.

Lana Balant in Enna Nenadić, 5. a

BARVE LETNIH ČASOV

Ko spomladi vse zacveti,
sonce posije in močno zažari.
Vse postane zeleno,
a regrad obleče svoj cvet v rumeno.

Poleti pa grejo vsi na morje,
da razširijo si obzorje.
Ko sonce žge za umret',
gremo vsi na sladoled.

Jeseni vse postane pisano,
kakor v pravljici narisano.
Septembra v šolo odhitimo
in se prijateljev razveselimo.

Pozimi že gradimo snežaka,
največjega zimskega junaka.
Potem pa se že vsi veselimo,
da od Božička darila dobimo.

Nace Goršek in Jakob Perše, 5. a

Tulipani v škornjih — Lana Balant, 5. a

ODLOČILNA TEKMA

Nekega lepega novembrskega ponedeljka smo jaz, moj oče, moj dedek, moj najboljši prijatelj Gašper in bratranec Lan že komaj čakali, da odrinemo proti Ljubljani na nogometno tekmo med Slovenijo in Kazahstanom. Vsi smo vedeli, da se naše super doživetje lahko začne.

Vožnja z avtom je bila prijetna. S sošolcem Gašperjem sva sedela zadaj. Hitro je minilo in že smo bili v našem glavnem mestu — Ljubljani. Parkirali smo avto in že na parkirišču je bilo vzdušje fantastično. Nekaj minut hoje in že smo bili pred stadionom. Pred vhodom so prodajali navijaške pripomočke za tekmo. Odšli smo skozi vhod, poiskali svoje sedeže, nato se je pričela tekma.

V prvem polčasu smo navijači videli dva lepa zadetka, zato je bil izid ena proti ena. Med polčasom sem si naročil hot dog, ker sem bil že pošteno lačen. Tekma se je nadaljevala. Ko sem že mislil, da bo do konca tekme izid izenačen, je v zadnjih minutah Slovenija zadela zmagoviti gol.

Ko je bilo tekme konec, smo bili vsi slovenski navijači zelo veseli, saj se je slovenska nogometna reprezentanca uvrstila na evropsko prvenstvo v Nemčiji.

Pot domov je bila zelo kratka, saj sem celo pot spal, ker se je tekma končala ob triindvajseti uri. Moji vtisi so odlični in upam, da še kdaj doživim podobno dogodivščino.

Jakob Perše, 5. a

Kokoška — Jakob Perše, 5. a

Kokoška — Naja Strahovnik, 5. a

Kul zajec — Tian Sterkuš, 5. a

Kul zajec — Naja Strahovnik, 5. a

Kul zajec — Jakob Perše, 5. a

POTOVANJE NA KORZIKO

Bila je sobota in jaz ter moja družina smo se odpravili na trajekt, da bi odpotovali na Korziko. Vsi smo se že veselili.

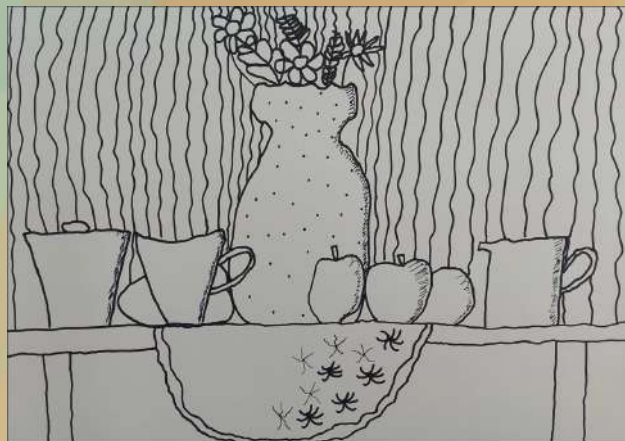
S trajektom smo se vozili kar tri ure. Igrali smo se različne igre in gledali prečudovito sinje morje. Bilo je malo razburkano, zato se je trajekt majal.

Ko smo prišli na čudovit otok, smo se vsi presenečeno zazrli naokoli in se nismo mogli nagledati, saj je bilo tako lepo. Bilo je polno čudovitih gozdov, ob morju pa prelepa peščena plaža. Usedli smo se v avto in se začeli voziti. Prišli smo do gozda, kjer je bilo polno izvirov vode, da smo se lahko osvežili v vročem poletnem dnevu.

Zagledali smo majhen potoček, ki se je blizu poti izlival v jezero. Nismo si mogli kaj, da se ne bi ustavili. Parkirali smo avto in se odpravili iskat pot. Kmalu smo jo našli. Sprehodili smo se do prečudovitega potočka. Voda je bila osvežujoče mrzla. Jaz in moj brat sva se hitro slekla in stekla v vodo. Bilo je zelo spolzko, zato nama je spodrsnilo in sva skoraj padla. Počasi sva se odpravila naprej. Šla sva v vodo, bila je zelo mrzla. Malo sva hodila v vodi, potem se je opogumil še oče. Skupaj smo se zelo zabavali. Ko nam je bilo dovolj, smo se oblekli in odšli naprej.

Potovali smo še par ur. Videli smo še mnogo drugih lepih stvari. Končno pa smo prispeli do hiške, kjer smo prenočili. Bili smo zelo utrujeni, zato smo šli hitro spat. Imela sem se zelo lepo. Upam, da bo takšnih doživetij v naravi še veliko.

Zala Popič, 5. a

Tihožitje — Zala Popič, 5. a

Tihožitje — Ana Rutnik, 5. a

Tihožitje — Enna Nenadić, 5. a

5. B RAZRED

POŽAR V NARAVI

Čudna gospa — Šana Širnik, 5. b

V gozdu tihem, tam globoko,
plamen vije vroč se visoko.
Drevesa šumijo, ognja se bojijo,
narava joka, saj živalim preti, da dom izgubijo.

Živali bežijo pred plameni, ki divjajo,
saj za svoja življenja trepetajo.
Ljudem v srcih je težko,
ko vidijo to tragedijo.

Hrabri in srčni gasilci vedno hitro na pomoč oddrvijo,
saj oni ognja se ne bojijo.
Naravo pred katastrofo želijo rešiti
in živa bitja v njej ohraniti.

Požar na Krasu opomin je za nas ljudi vse,
zato spoštujmo, varujmo naravo, to nujno je!
Skrbimo za gozd, za polja, za griče,
naj narava cveti, namesto da gori.

Matic Grobelnik, 5. b

Abstraktni obraz — Mia Čoderl, 5. b

NEVIHTA NA MORJU

Nekega poletnega dne smo se z družino, babico in dedkom odpravili na morje v Umag. Zvečer smo se odločili, da bomo šli v mesto.

Večer je bil čudovit. Bili smo na tržnici, kjer smo veliko kupili. Odpravili smo se tudi v lunapark. Tam sem se vozila kar nekaj časa, nato pa se mi je pridružila še mama. Postali smo žejni, zato smo se odločili, da gremo v gostilno. Takoj, ko smo se usedli, je začelo grmeti in bliskati. Kmalu nas je ujelo hudo neurje.

Ampak mi se na to nismo ozirali, saj smo se imeli tako lepo. Med tem pa so domačini že pospravljali stojnice in zapirali gostilne. Zato smo se morali odpraviti tudi mi. Mama in očka sta bila s kolesi, ostali pa smo bili z avtom. Kar naenkrat je začelo rahlo deževati, zato smo se hitro odpravili. A izkazalo se je, da smo se odpravili prepozno. Dež je bil vedno močnejši. Popolnoma se je stemnilo in pričelo je močno pihati. Zaradi močnega dežja in čiste teme ničesar nismo videli. Mi, ki smo bili z avtom, smo se morali ustaviti. Ko je bil najhujši naliv mimo, smo ugotovili, da smo se izgubili. Poklicali smo mamo in očka, a se nista javila.

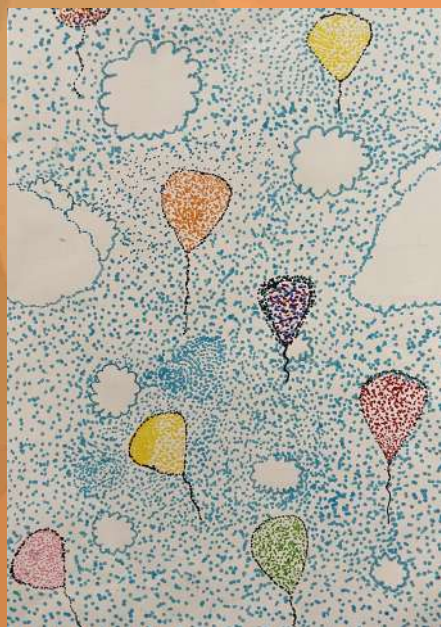
Nato smo se odpeljali do apartmaja, kjer nas je čisto premočen že čakal očka. Mame pa ni bilo nikjer in tudi na naše klice se ni oglašala, zato se je očka odločil, da jo gre iskat. Ona pa je med tem že sama prišla domov, popolnoma premočena in prestrašena in brez kolesa. Kolo je na obali odvrгла, ker se zaradi izredno močnega naliva ni mogla več peljati. Malo kasneje se je vrnil tudi očka. Vsi smo bili zelo veseli, da smo bili nepoškodovani in na varnem. Naslednje jutro smo šele videli, kaj je neurje naredilo. Stoli, dežniki in druge stvari so ležale vsepovsod, nekatera drevesa so ležala po tleh. Na srečo je mama našla tudi svoje kolo.

Domačini so nam povedali, da kadar se približuje nevihta z morja proti kopnemu, moramo čimprej oditi na varno. Tega dogodka pa vsekakor nikoli ne bomo pozabili.

Lana Krajcer, 5. b

Pisani zajec — Miha Springer, 5. b

Pikasti baloni — Nika Vrhovnik, 5. b

KLOPNI MENINGOENCEFALITIS

Bilo je pred šestimi leti, ko smo z družino nabirali češnje v Goriških Brdih. Nabrali smo veliko dobrih in sladkih češenj. Zvečer, ko smo prišli domov, me je mama pregledala in ugotovila, da imam kar nekaj klopov. Vse mi je odstranila.

Moje težave so se začele mesec dni za tem, saj sem zbolel in dobil vročino. Po treh dneh vročine in slabosti me je mama peljala k zdravniku. Tam so me pregledali in sprejeli v bolnišnico. Takoj so opravili različne preiskave. Jemali so mi kri, dajali različne injekcije, zato sem bil zelo slabe volje. Ko sem bil malenkost bolje, sem moral obiskovati tudi vrtec v bolnišnici, v katerega pa nisem hodil rad. Naslednji dan sem dobil še bolečine v nogah, tako da nisem mogel hoditi. Čez dva dni sem dobil še izpuščaje po nogah.

Zdravniki so se posvetovali z zdravniki iz Ljubljane in mi postavili diagnozo klopni meningoencefalitis. Zaradi suma na vnetje srčne mišice so me šesti dan z rešilcem pod nujno vožnjo peljali v Ljubljano. Vožnja je bila adrenalinska. Bilo je slabo meni in mami. V Ljubljani sem ostal dva dni. Ugotovili so, da je s srcem vse v redu in mi potrdili diagnozo – prva faza klopnega meningoencefalitisa. Vse dni, ko sem bil v bolnišnici, je bila z mano tudi mama. Doma mi je povedala, da je takrat veliko noči prebedela in prejokala, saj jo je zelo skrbelo zame in moje zdravje. Ko sva lahko šla domov, je bila zelo vesela in srečna.

To je bil dogodek, ki ga ne bom nikoli pozabil, in upam, da se več ne ponovi. Vesel pa sem, da se je vse dobro končalo.

Matic Grobelnik, 5. b

Cvetoči letni časi — Blaž Razgoršek, 5. b

Letni časi v barvi — Matevž Mesner, 5. b

PRI BABICI IN DEDKU NA POČITNICAH

Pripovedovala bom o dogodku, ki se je zgodil meni in moji sestrični Lani pred tremi leti.

Bil je lep počitniški dan. Prespala sem pri svoji babici in dedku. Ko sem se zbudila, mi je babica povedala, da dobimo obisk. Prišla je moja sestrična Lana iz Mežice. Zelo sem je bila vesela, saj sva se zelo dobro razumeli.

Ta dan je bil tudi zelo vroč, zato nama je babica dala denar za sladoled. Med potjo sva se dogovorili, da bova raje šli v trgovino s kozmetiko. Obe sva se strinjali, zato sva odšli.

Ko sva prišli v trgovino, sva si kupili črtalo za veke, šminko in lak za nohte. Počutili sva se zelo samozavestno. Ko je poklicala babica, je vsa samozavest v trenutku izginila, zato se ji nisva oglasili. Nato sva šli na sladoled, saj nama je ostalo še dovolj denarja.

Ko sva prišli domov, naju je babica zelo kregala. Obljubili sva, da tega ne bova več ponovili. Babica nama je oprostila in rekla, naj se greva igrat na igrišče. Odšli sva, saj sva ji obljubili, da se bova igrali z njenimi punčkami, ki so se zdele obema zelo prikupne. Odločili sva se, da bova babici nekaj kupili, saj sva imeli še pet evrov, zato sva se odpravili v bližnjo trgovino. Kupili sva ji čokolado in se odpravili nazaj. Babica je spala na kavču, medve pa sva jo zbudili. Rekla je, da ji ne bi bilo potrebno kupiti ničesar, saj ima naju. In to je dovolj.

To naju je izučilo. Babičina ljubezen nama zelo veliko pomeni in nikoli več ne bova ponovili take neumnosti. Vedno pa se bova radi vračali k babici in dedku na počitnice.

Šana Širnik, 5. b

Posebni portret — Tia Vrhovnik, 5. b

ZGODILO SE JE ...

Predstavil vam bom čuden dan na morju. Komaj sem čakal, da smo se odpravili na počitnice na morju. Po dolgi vožnji smo le prišli do našega apartmaja. Vselili smo se in kar hitro izselili, ker je bil apartma premajhen. Ko je brat gledal fotografije, ki jih je lastnica poslala, je bil apartma čisto drugačen. Šli smo iskat drug apartma. Po otoku smo se vozili s kombijem in ga iskali.

Našli smo hišo, kjer smo že bil, ko sem bil star štiri leta. Vprašali smo, ali imajo še kakšen apartma prost. In seveda so ga imeli in to ne enega, ampak dva in najeli smo oba. Med vselitvijo je mama dobila sporočilo od sestre, da se je rodil moj nečak Tilen. Poslala je še njegovo fotografijo.

Bilo je zelo vroče zunaj in notri, zato smo šli kupit ventilatorje. Nato smo se oblekli in šli na plažo. Tam smo plavali, se potapljali in še kaj. Kar naenkrat smo zagledali dve črni piki na dnu morja. Brat je hotel iti pogledat, kaj to je, a ga mama ni pustila, ker se je bala zanj. Kar naenkrat pa sta prišli ti piki na površje. Videli smo, da sta potapljača. Pošteno smo se nasmejali.

Čez čas smo se odpravili v apartma, kjer smo si privoščili malo mesnega narezka, klobase in paradižnik. Nato smo spet šli na plažo. Tokrat s supom. A nesreča nikoli ne počiva. Brata je odneslo na odprto morje. Videl je polno rib in skoraj ga je povozil čoln. Nekako se je rešil, se vrnil na kopno in odpravili smo se nazaj v apartma.

V apartmaju smo začeli ugotavljati, da hladilnik ne dela. Z lastnico smo se dogovorili, da gremo kupit nov hladilnik. Usedli smo se v kombi in se odpeljali. Prišli smo v trgovino, kjer so imeli vse od A do Ž. Kupovali smo hladilnik, a jaz sem si kupil še igrico. Hladilnik smo fotografirali in poslali 'fotko' lastnici. Bil ji je všeč in smo ga kupili. Dali smo ga v kombi in šli do apartmaja, kjer se nam je lastnica lepo zahvalila. Šla je v svojo hišo, mi pa smo še igrali karte in zraven pili ohlajeno pijačo.

Ta dan na morju se mi je vtisnil v spomin za celo življenje in nikoli ga ne bom pozabil.

Miha Springer, 5. b

NEVIHTA V PLANINAH

Kot majhna deklica nisem rada hodila v planine, a zdaj se zelo rada pridružim raznim pohodom. Eden izmed teh je bil izlet na Veliko planino. In tu se zgodba šele začne ...

Na ta pohod smo s seboj vzeli še našo psičko May. Kljub temu da je bila vožnja zelo mirna, je prišlo do prvega zapleta. Ta pa ni bil ravno prijeten, saj je May bruhala. Ko smo v avtu vse počistili, smo lahko vožnjo nadaljevali.

Po dolgi vožnji smo le prispeli na cilj. May smo vzeli iz avta in naš pohod se je začel. Videli smo veliko krav, ki so se same sprehajale po travniku. Sprva me je bilo kar precej strah, a potem sem ugotovila, da so vajene ljudi in mi ne bodo ničesar storile. Odšla sem tudi do male kravice in jo pobožala. Njena dlaka je bila zelo mehka in puhasta, imela sem občutek, kot da božam oblak. Hotela sem kar ostati pri njej, a nisem smela, saj smo morali nadaljevati pot.

Naenkrat je začelo zelo pihati, zato sem si oblekla jopo in si jo zaprla. Moja mama in oče sta se odločila, da bosta odšla v manjšo gostilno iskat pijačo in hrano. Ko sta prišla nazaj, je May takoj stekla do njiju, zato sta skoraj polila vso juho. Ko smo pojedli, je začelo še močneje pihati, a se nismo hoteli ustaviti in smo nadaljevali pot. Že smo šli naprej, ko smo začutili prve dežne kapljice. Pihalo je vedno močneje, na nebu pa smo videli ptice, ki niso mogle niti leteti.

Deževati je začelo močneje in pred nami se je pojavila ogromna bela meglica. Pred sabo nismo videli niti metra več. Bilo me je tako strah, da sem planila v jok. Oče me je poskusil potolažiti, a zaman.

Na srečo smo varno prišli do kočice, kjer so nas postregli s toplim čajem in opremili s suhimi oblekami, da smo se lahko preoblekli, saj smo bili čisto premočeni. V koči smo počakali, dokler se nevihta ni umirila, da smo lahko varno odšli proti avtu.

Upam, da se takšna nevihta ne ponovi več, ker me je neviht od takrat zelo strah.

Mia Čoderl, 5. b

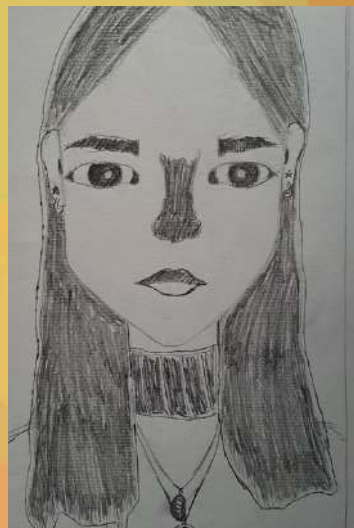
6. RAZRED

Avtoportret — Hana Cresnik, 6. razred

Avtoportret — Sara Ramšak, 6. razred

Avtoportret — Kaja Kolar, 6. razred

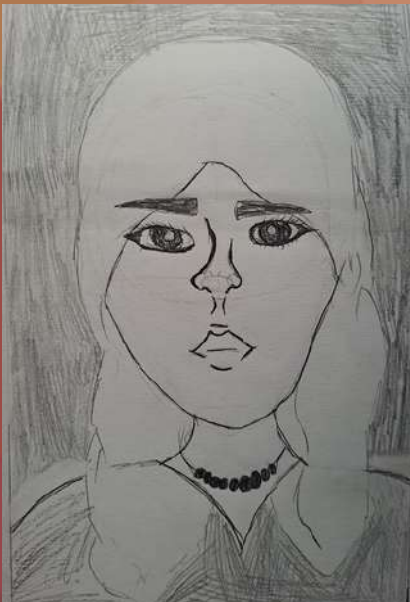
SREČA

Sreča je sreča,
ki daje toploto kot sveča.
Skriva se v majhnih stvareh,
je veselje in smeh.

Ljubezniva sreča te objame
in z velikim veseljem zavzame.
Te osrečuje
in s tabo prijateljuje.

Rada se veselo družiti s tabo,
tako močno kot sama s sabo.
Sreča je prijetna družba,
ona ni zate kot nekakšna služba.

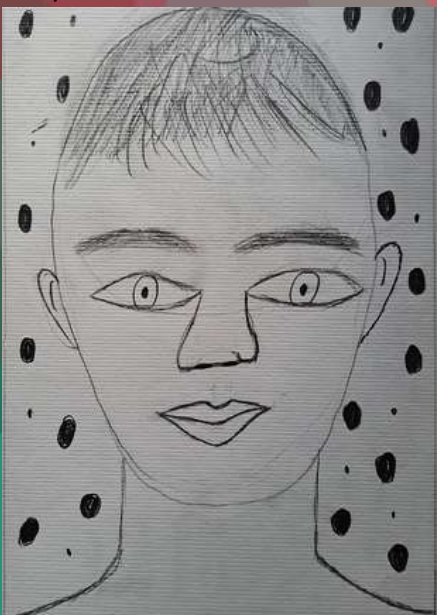
Sara Ramšak, 6. razred

Avtoportret — Ines Tomazič, 6. razred

Avtoportret — Sara Ramšak, 6. razred

Avtoportret — Tomi Svetina, 6. razred

Avtoportret — Alen Turičnik, 6. razred

Avtoportret — Juri Goričan, 6. razred

Avtoportret — Anej Repas, 6.

Avtoportret — Ota Ramšak,
6. razred

Avtoportret — Tian
Pirnat, 6. razred

Avtoportret — Urška Rutnik, 6.

Avtoportret — Luka Kadiš, 6. razred

Avtoportret — Jan Breznik, 6. razred

Avtoportret — Gaja Božen, 6. razred

GLASBA — DEL MOJEGA ŽIVLJENJA

Glasba čudna je zadeva,
glasna, tiha, brez odmeva.

Res je lepa čarovnija,
a morda drugačna iluzija.

Kdo sestavi tole čudo,
kdo napravi tole reč?
A na koncu: Bum! Polomija!
Ne, ne, saj to je tvoja domišljija!

Zdaj razumem note vse,
melodije, pesmice.
Tega ne zna in ne zmore vsak,
le junak, ki mu pesniški verz ni težak!

Saksofon kot moj najboljši prijatelj je,
vse moje verze razumeti zna,
je kot terapevt mojega srca,
radost, veselje, vsa čustva pozna!

Zara Šrimpf, 6. razred

Avtoportret — Ognjen Ristić, 6. razred

Avtoportret — Zara Šrimpf, 6. razred

Avtoportret — Jelisaveta Jovičić, 6. razred

TREMA

Kdo pravzaprav je ta gospa,
ki da ti nekaj čudnega?
Je kot zverina,
ampak je še vedno fina.

Metuljčke v trebuh naseli,
kot balon rdeč lica naredi.
Včasih so tudi noge mehke
in jezik zaveže ti.

Z njo spasti se ti znaš,
z vdihni tremi šah mat ji daš.

Takrat pod popek jo spustiš in čakaš,
da je ne zbudiš.

Tam čaka na naslednji klic,
ko oder spet bo moj poklic.

Ota Ramšak, 6. razred

Avtoportret — Gaja Vidrih, 6. razred

Avtoportret — Mija Šuler, 6. razred

Avtoportret — Jure Ovčar, 6. razred

Avtoportret — Alexis Oder, 6. razred

Avtoportret — Elena Pranjković,
6. razred

ŽALOST

Žalost je razdrto srce,
ki ne dela več tik-tak kot ura
in se ne oglašča več v tihi sobi
kot ptica sredi globokega gozda.

Žalost ni samo jokanje,
pa tudi ne samo stokanje.
Žalosten si, ko te srce boli,
ali ko se ti vse slabo godi.

Žalost te spravi v tišino,
kot da bi ležal na gladini mrtvega morja,
kot da bi se utapljal sam v svojih solzah.

Žalost doživi vsak,
ki mu nasproti pride deževni oblak.

Elena Pranjković, 6. razred

Plakat miru — Elena Pranjković, 6. razred

Metulji — Kaja Kolar, 6. razred

CVETKO

Živijo, ime mi je Cvetko,
imam majhno sestrico Cveto.
Ona vedno nekaj govori
in ne zna utihniti.

Rada se paseva na sosednji travi,
a kaj hitro naju tečna Ajda ustavi.
Joj, vedno pokvari zabavo,
ko bi lahko še uživala s to veselo travo!

Nato naju zapodijo v neprijazni hlev
kot živino.
Tam dolgočasno mi je
in sem čisto brez volje.

Naslednji dan me Ajda ven odpelje
in sem vesel kot medved s polno medu.
Jej, spet lahko jem to prečudovito travo.
Aja, pa hvala Ajda.

Ajda Konečnik Dretnik, 6. razred

Plakat miru — Kaja Kolar, 6. razred

7. A RAZRED

RAD TE IMAM

Kot angel razprta so krila ljubezni,
kot reke deroče romantične bolezni,
zmede in treme za vse ljubezenske teme,
včasih pa jezne so nekatere izjeme.

Lepi pogledi, poljubčki, rdeče cvetlice,

bombonjere in okusne potice.

Veliko potepov, objemov in nepotrebnih besed,

ki vedno jih najde lepa sled.

Vedno nasmehi, ko slišim tvoj glas,

vedno pogledi, ko vidim tvoj obraz,

včasih metuljčki za vsako besedo

in še za kakšno drugo svetlo izjemo.

Lepa poved, ki vsak jo pozna

in vlogo veliko v ljubezni ima,

vedno je prava,

včasih si jo večkrat priznava.

Rad te imam, večkrat priznam, ti tiho zašepetam.

Kot sonce in luna skupaj tičiva

in pesem o večnosti si govoriva.

Rad te imam, na glas ti priznam

in vroč poljub na usta ti dam!

Avtoportret — Tia Irena Smolinger, 7. a

Avtoportret — Maks Kušej, 7. a

Avtoportret — Sara Libnik, 7. a

Nana Krajnc, 7. a

EVROPA

Evropa – dežela z bogato zgodovino,
zadovoljni in srečni mi tukaj živimo.
Tukaj se prepletajo kulture in jeziki,
a na žalost se topijo tudi prekrasni ledeniki.

Od Skandinavije do Sredozemlja
me prelepa siva cesta spremlja.

Od Atlantide in do Urala
pa prava zgodovinska zgodba je nastala.

Evropa veliko naravnih lepot ima,
ki lepše so od drugih s celega sveta.
Med vinogradi v Toskani izgubiš se v tišini,
na vrhu Mont Blanca pa uživaš v višini.

Evropa je tudi gurmanska celina,
zato se v Franciji popije veliko rdečega vina.

V Italiji pa kuha najboljša se hrana —
tiramisu, pica in carbonara.

V njej pa tudi znamenitosti je veliko,
zato potrebno je narediti kakšno sliko.

Eifflov stolp našel boš v Franciji,
Stonehenge pa v Angliji.

Maks Kušej, 7. a

Avtoportret — Naja Semler, 7. a

Avtoportret — Nika Semler, 7. a

Avtoportret — Nana Krajnc, 7. a

ŠPORT JE NAŠE ZDRAVJE

Šport je kot sončen dan,
zdravje krepi, srce napolni sanj.

Moč in vzdržljivost prinaša,
življenju pa slabo voljo odnaša.

S telesno aktivnostjo se telo
krepi,
mišice ojača in srce se zdravo
smeji.

Energijo sprošča v nas,
srečo in zadovoljstvo riše na
obraz.

Šport največji je ključ
za dobro počutje in zdravje
pljuč.

Z gibanjem telo ohranjamo,
zdravje in srečo ustvarjamo.

Katja Berlič, 7. a

Avtoportret — Katja Berlič, 7. a

Avtoportret — Andraž Mandl Jauk, 7. a

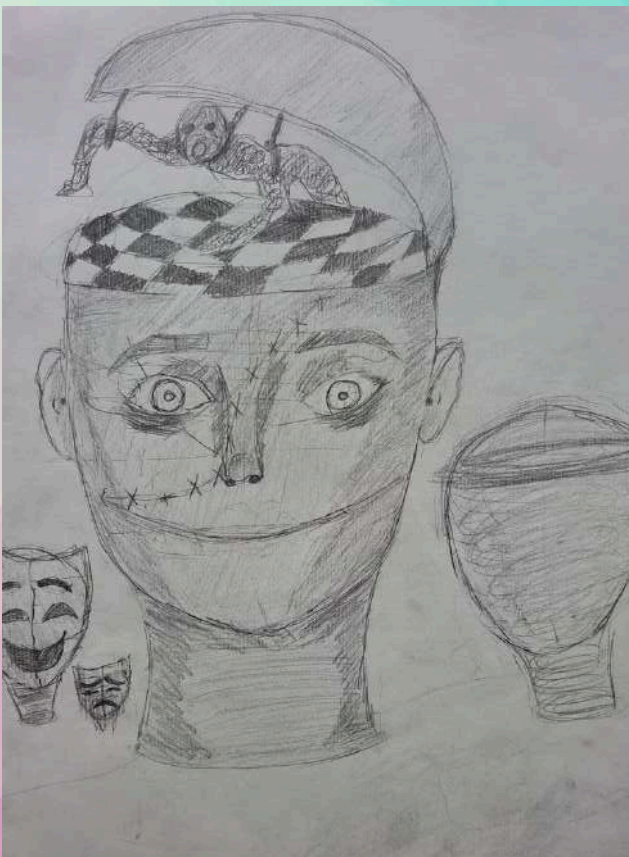
Avtoportret — Lara Ovčar, 7. a

NARAVNE LEPOTE

Avtoportret — Neža Rus, 7. a

Izlij čustva na papir — Neža Rus, 7. a

Na polju zelenem cvetlice cveto,
ptice veselo pojejo kompozicijo.

Sončni žarki zlati nebo obarvajo,
veselje in radost v srcu razdajajo.

Potok veselo teče, pesem poje,
v naravi se življenje veselo rodi.

Vetrc nežen se igra med drevesi
kot majhni otroci na vasi.

Dnevi so polni čudovitih trenutkov,
ko sonce na nebu s svojim sijajem blešči.

Veselje in toplina nam dajeta dotikov,
zato veselimo se življenja vsi.

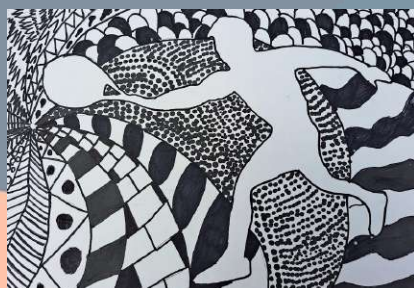
Sara Libnik, 7. a

7. B RAZRED

Šport — Aneja Kac, 7. b

Šport — Filip Hriberšek, 7. b

Šport — Irena Gomboc, 7. b

Šport — Sara Koren, 7. b

Šport — Ajda Kašman, 7. b

Šport — Nejc Kraker, 7. b

Šport — Amalija Kotnik, 7. b

Šport — Jera Terpotec, 7. b

Šport — Val Grešovnik, 7. b

ČLOVEŠKA NEUMNOST

Vsi ljudje delamo neumnosti,
brez njih ne bi imeli zanimivosti,
vsakemu se kdaj zgodi,
da kakšno neumnost naredi.

Človek brez napak ne obstaja,
vsakemu razum včasih malo zahaja,
vsakemu se kdaj dogaja,
da komu malo ponagaja.

Boste rekli, da ni res?
Da nikoli niste neumnosti storili?
Da ste vedno vse popolno naredili?
Potem sami sebi lažete!

Hitro si priznajte,
da popoln človek ne obstaja,
da vsi napake delamo
in se z njimi potem soočamo.

Soočanje z napakami je najhujše,
a vsak mora to narediti,
da bolje bi se potem počutili
in se malo sprostili.

Sara Koren, 7. b

Plakat miru — Tim Krnetič, 7. b

Na krilih metulja — Neja Kogelnik, 7. b

8. RAZRED

IMELI SMO SREČO

V SVETLOBI SONCA

Novo jutro se rodi,
ko Sonce vstane in
se zasmeji,
da nas s tem prebudi.

Vsako jutro je isto,
a to je drugačno,
saj Sonce naredi jutro privlačno
in nič kaj temačno.

Bogato kot nebeško zlato
sije s sijajem za
večno milino, sijočo svežino
in nežno toplino.

Zato vedi,
da Sonce je simbol
neskončne moči, tople ljubezni,
skromne radosti in večne skrivnosti.

Alya Pokržnik, 8. razred

Tihožitje I — Urška Bukovc, 8. razred

Bilo je sončo poletje, kakšni dve leti nazaj, ko smo bili na počitnicah na morju. Prvih nekaj dni je minilo kot običajno, nekje sredi našega oddiha pa smo se odločili oditi na izlet z ladjo. Kaj je bilo tako nepričakovano, pa izveste sedaj.

Tistega dne, ko je sonce toplo sijalo, smo se iz turističnega naselja odpravili v pristanišče, kjer nas je čakala izletniška ladja. Pokazali smo karte, nato pa smo dobili svoje sedeže in mizo.

Ko smo se odpravili iz pristanišča, smo pluli kakšno uro in si ogledovali čudovite otoke ter ogromne jate rib. Med tem so vsem pripravili tudi kosilo z ribami. Ko smo jedli, pa so na ladjo prišli galebi, katerim smo odstopili malo kruha, za kar sem prepričan, da so bili hvaležni, saj so z nami leteli še kar lep čas.

Po tem prijetnem doživetju pa se je razpoloženje obrnilo, ker so kar naenkrat prenehali delati motorji, a smo imeli na srečo dovolj hitrosti, da smo pripluli do bližnjega otoka in se zasidrali. Na srečo je bil to majhen otoček, na katerega smo bili tako ali tako namenjeni.

Tam so ladjo pregledali in ugotovili, da pred odhodom iz pristanišča niso natočili dovolj goriva, ker je števec prehitro pokazal, da je rezervoar poln. Na otoku niso imeli goriva, zato smo na pomoč poklicali ladjo v bližini, da je dostavila dodatno gorivo, med tem pa smo odšli v majhno trgovinico in na plažo, kot je bilo planirano. Seveda smo bili zaradi okvare zaskrbljeni, nato pa olajšani, ko smo uredili zadevo z gorivom.

Ko smo dobili gorivo, smo se odpravili na ogled še enega otoka in se poleg drugega ustavili za preizkus supov, ki jih je težje upravljati kot izgleda. Zvečer smo se odpravili nazaj v naselje. Na koncu se je vse končalo dobro. Po tem dogodku smo v miru preživeli še preostanek dopusta.

Blaž Grudnik, 8. razred

IZGINOTJE BRATCA

Mozirski gaj velja za tiste, ki imajo radi rože vseh barv in vonjav, za najlepši kotichek. Jaz sem že večkrat bila v Mozirskem gaju, ampak zadnji obisk sem si še najbolj zapomnila.

Tega dne smo morali vstati zelo zgodaj in se hitro urediti, da smo čim hitreje prišli do Mozirskega gaja. Celo pot v avtu sem bila zelo vznemirjena in sem se spraševala, zakaj se mi zdijo z vsakim obiskom Mozirskega gaja cvetlične grede vse lepše in lepše.

Ko smo prispeli do našega končnega cilja, sem bila zelo navdušena. Vsako gredo sem si nujno morala ogledati, saj so me barve cvetov vabile k sebi. Nisem se mogla upreti njihovim primarnim barvam in vonju.

Nekaj časa smo hodili in si ogledovali pisane cvetlične grede in kipe, narejene iz žice, ki so stali ob vsaki gredi. Mami me je z mojim mlajšim bratcem Patrikom fotografirala ob čisto vsakem kipu, ki so izgledali kot prave živali iz živalskega vrta.

Malo sem se že naveličala vsega tega fotografiranja, ko sem se spomnila, da bom te fotografije gledala čez par let in se spominjala tega dogodka, zato sem se pridružila. »Končno še zadnja dva kipa,« sem si rekla v mislih. Ravno ta zadnja dva kipa sta bila meni in Patriku najljubša. Moj najljubši je bil tisti, ki je izgledal kot zebra, ker sem lahko sedela na njem in ker je bil tako lepih barv. Patriku pa je bil najljubši kip v podobi žirafe, ker je lahko stal na njegovem hrbtu ter se naslanjal na zelo dolgi vrat.

Hodili smo že približno dve uri, pa s Patrikom še nisva bila nič utrujena. Zdelo se mi je čudno, da nisva bila izmučena, saj ko se doma odločimo, da bomo šli na izlet peš, naju že po eni uri hoje začnejo boleti noge.

Prišli smo do centra Mozirskega gaja. V središču je stal visok razgledni stolp. Odločili smo se, da se bomo povzpeli na njega. Vzpenjali smo se kar nekaj časa, na vrhu pa smo si rekli, da je bilo vredno. Razgled s stolpa je bil čudovit. Videli smo lahko vse do sosednjega mesta. Nekaj časa smo občudovali razgled. Tisti čas, ko sem stala na stolpu, sem si predstavljala, da sem med oblaki, in gledala drobne pikice na tleh, ki so se sprehajale po parku.

Vrnili smo se na tla. Nekaj časa smo hodili po parku, dokler nismo prišli do reke, ki je tekla skozi park. Občudovali smo njene čudovite barve — bile so smaragdna, zelena in modra. »Odlična kombinacija barv,« sem si rekla v mislih.

Po trenutku nepozornosti smo opazili, da Patrika ni bilo več z nami. Mama in ata sta ga panično začela iskati po celotnem parku, a ga nista našla. Prešinil me je zaskrbljujoč občutek. Nisem vedela, kaj naj si mislim. Še preden je ata poklical policijo, sem brata zagledala v eni izmed vilinskih hišic, kako njegova mala glavica kuka skozi majhno okno te hišice. Na koncu se je vse dobro končalo. Starša sta si od sreče, da smo ga našli, oddahnili.

Ta dogodek si bom zapomnila za vse večne čase. Sedaj vem, kako se starši počutijo, ko njihov otrok pobegne nekam na drugi konec parka ali pa se izgubi. Starša sta od takrat še bolj skrbna glede naju, da se ne bi še kdaj kaj takega zgodilo.

Avtoportret — Alya Pokržnik, 8. razred

Alya Pokržnik, 8. razred

IZGUBILA SEM SE V GOZDU

Bila je sončna sobota, kot naročena za družinski pohod na Košenjak. Zbudili smo se zgodaj, naložili v avto vso potrebno opremo ter se odpravili na pot. Dolga vožnja nas je nazadnje pripeljala do začetka naše poti.

Ko smo se odpravili navzgor, smo na poti naleteli na čudovit travnik, poln snega. Odločili smo se, da si na tem čudovitem kraju privoščimo krajši počitek. Jaz sem se razveselila, saj smo se z družino začeli kepati ter uživati v igri na zimskem soncu. Bil je pravi mir, ki nas je napolnil s svežo energijo in veseljem.

Po tem prijetnem počitku smo nadaljevali s potjo proti vrhu Košenjaka. Vsak korak je bil nagrajen s čudovitimi razgledi in občutkom osvajanja vrha. Končno smo prispeli na cilj, kjer smo se ob okusnih prigrizkih in osvežilnih napitkih najedli ter napili. Vzdušje je bilo polno veselja in zadovoljstva, saj smo si vsi zaslužili nagrado za premagovanje poti.

Ko smo se začeli vračati proti dolini, sva se s prijateljem odločila, da bova tekla pred družino. Medtem ko sva brezskrbno tekla, sva se znašla na neznani stezi. Hitro sva ugotovila, da sva zapustila označeno pot. Kljub najinim poskusom, da bi se vrnili nazaj, sva se le še bolj zapletla v neznane poti. Srce mi je začelo hitreje utripati, ko sem se zavedla, da sva se izgubila v gozdu.

Poskušala sva ohraniti mirno glavo in razmišljati. Skupaj sva poskušala ugotoviti, kje bi lahko bila prava pot. Vendar brez uspeha. Vsak trenutek se je povečevala moja zaskrbljenost. Spomnila sem se, da imam s sabo telefon. S tresočimi prsti sem izvlekla telefon in poklicala mamo.

Njen glas na drugi strani linije je bil kot olajšanje. Poskušala me je pomiriti in mi dala koristne napotke, kako se vrniti na pravo pot. Nato sva se s prijateljem odločila, da bova po njenih navodilih iskala pot nazaj. Po napetih minutah beganja po gozdu sva končno zagledala znake, ki so nakazovali pravo pot. Olajšanje, ki me je preplavilo ob tem odkritju, je bilo nepopisno.

Po preživetih trenutkih negotovosti in strahu sva s prijateljem končno našla pot nazaj na varno. Nagle odločitve so naju naučile pomembnih lekcij o previdnosti in spoštovanju markacij. Ta izkušnja naju je še bolj zblížala in utrdila najino prijateljstvo. Ko smo se varno vrnili domov, smo si privoščili obrok, ki je bil prava nagrada po dogodivščinah, ki smo jih doživeli na Košenjaku.

NAJSLABŠI ROJSTNI DAN

Doma vedno radi praznujemo rojstne dneve. A praznovanje mojega je bilo drugačno.

Bil je lep sončen petek, ko sem se odločila, da bom pripravila praznovanje. Z Emo sva se dogovorili, da bo prišla prespat k meni. Vse je bilo popolno, dokler se nisva napačno odločili in od takrat naprej je vse šlo samo še navzdol ...

Z Emo sva po pouku odšli k meni domov, da sva odložili stvari. Pri meni sva se 'nališpali', preoblekli in uredili frizuro. Pred odhodom pa sva spakirali vse potrebno za praznovanje. Odločili sva se, da bova na igrišče šli s skiroji, ker bo hitreje. Doma sem imela dva. Prvi je bil novejši in bolj varen, drugi pa starejši in uničen. Jaz sem izbrala starejšega, ker nisem hotela, da se Ema poškoduje.

Vozili sva se po kolesarski stezi, ko sem kar naenkrat izgubila ravnotežje in padla. Ema se je vozila pred mano in zato tega ni videla, dokler se ni obrnila. Ko me je zagledala, se je prestrašila in mi pomagala vstati. Ko sem vstala, sem začutila bolečino, a ne močno, zato sva mislili, da je samo udarec, in sva pot nadaljevali. Na igrišču sva se sestali z ostalimi puncami, ki so bile povabljene, skupaj smo se igrale, zabavale in smejale. Roka pa me je občasno zbolela. Po koncu druženja sva se odpravili domov. Ko sva prišli domov, sem staršem povedala, da sem padla. Onadva pa sta odgovorila, naj si na roko dam obkladek. Preostanek večera sva se z Emo zabavali ter gledali različne filme. Roka pa me ni več tako zelo bolela ...

Naslednji teden smo se s šolo odpravili smučat na Roglo. Prvi dan smo se smučali, ko sem kar naenkrat v roki začutila močno bolečino. Učiteljica je poklicala starše, ki so prišli po mene in me odpeljali v bolnico. Tam so ugotovili, da je kost v roki rahlo počena, zato sem dobila longeto. Ko smo že hoteli domov, sem starše prepričala, naj me odpeljejo nazaj na Roglo. Mama je poklicala učitelja, če bom lahko kaj delala, odgovoril je z 'ja' in že smo bili na poti gor. Preostale dni sem vseeno smučala. Po drugem pregledu roke pa so ugotovili, da je tokrat roka res zlomljena in dobila sem mavec. Nosila sem ga dva tedna. Ko sem ga končno snela, sem si oddahnila. Začetek praznovanja je res bil slab, a končalo se je dobro.

To je bila res neka nova izkušnja zame. Od tistega dneva dalje se nisem in se tudi ne bom več vozila s skirojem.

DRUŽINSKI PIKNIK

Bil je lep sončen dan, ko smo se z družinskimi prijatelji odločili, da bomo imeli piknik. Zbudili smo se že zgodaj zjutraj in pojedli zajtrk. Po zajtrku smo pripravili še zadnje stvari za piknik in vse naložili v avto. Vsi smo se že veselili odhoda.

Ko smo se odpravili, smo najprej odšli do sorodnikov, da smo skupaj z njimi nadaljevali pot do njihove vikend hiške. Po poti smo se z bratrancem in bratranko pogovarjali, kaj se bi lahko igrali, ko prispemo. Odločili smo se, da se bomo najprej šli skrivalnice, nato pa se bomo sproti dogovarjali o naslednji igri.

Po dolgi vožnji v hrib smo bili vsi že precej lačni. Hrano smo odnesli v hišo, kjer sta oče in stric začela s peko mesa in druge hrane. Medtem smo otroci pomagali pripravljati mizo in uživali ob lepem razgledu v dolino. Vzdušje je bilo prijetno, saj smo ta prelep sončen dan preživel z najbližjimi na odlični lokaciji.

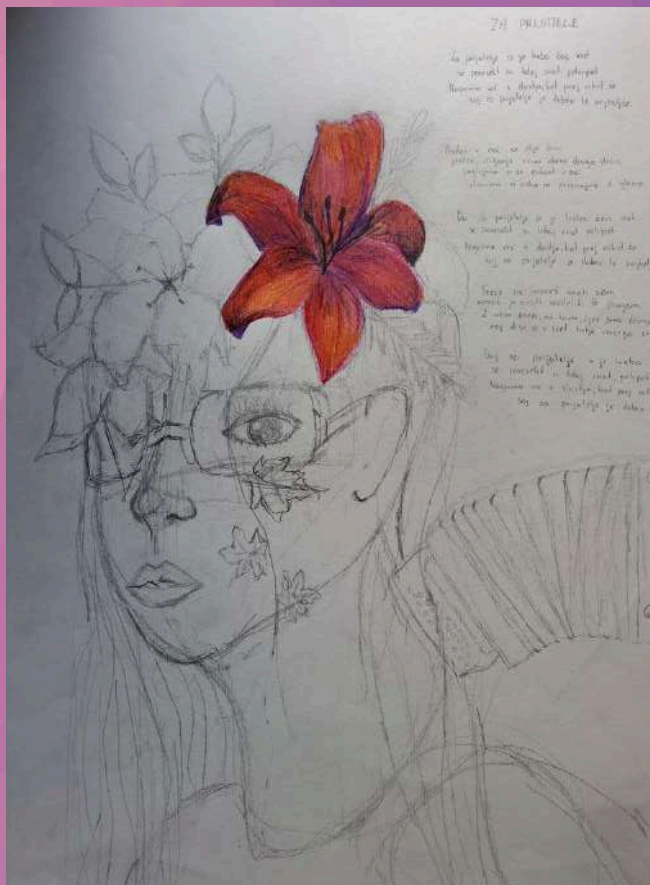
Po slastnem kosilu smo vse lepo pospravili in se začeli igrati. Otroci smo naprej pričeli s skrivalnicami, med igro so se nam pridružili še starši, bilo je zelo zabavno. Po dolgi igri smo imeli krajši počitek na deki in gledali s hriba v dolino. Deko smo si pognili nad hišo, od koder je bil najlepši razgled. Popili smo nekaj okusnega soka in pojedli malo prigrizkov.

Po počitku smo se odšli spet igrat. Najprej smo se dogovarjali, kaj se bi sploh igrali. Nato smo se odločili, da se bomo lovili. Tekali smo pred in za hišo, ko se je kar naenkrat moj bratranec spotaknil, saj je imel odvezan čevljev.

Vsi smo zagnali manjšo paniko. Hitro smo mu pomagali vstati. Nato smo odhiteli do staršev, da smo jih povedali, kaj je bilo. Starše je začelo malo skrbeti. Počakali smo še nekaj minut, da bi videli, če bo stanje z roko slabše. Bratranca je roka vedno bolj bolela, še huje je bilo, ko mu je začela otekati. Odločili smo se, da bomo raje odšli k zdravniku, da pregleda roko.

Po kar nekaj kilometrih smo prispeli v dolino. Ko smo končno prispeli do bolnišnice, sta teta in bratranec odšla na urgenco. Po dolgem čakanju pred bolnišnico je prišel bratranec, in sicer z mavcem, saj je imel zlomljeno kost. Vsi smo se ustrašili, a vedeli smo, da bo roka čez nekaj tednov bolje in da jo bo lahko spet normalno uporabljal.

Ta dan je bil kar zanimiv, imeli smo se super. Razen tega, da si je bratranec zlomil roko. Po dolgem dnevu smo bili vsi utrujeni, zato smo kar hitro odšli spat. Strinjali pa smo se, da bi tak dan vsi še enkrat ponovili.

Avtoportret — Larisa Hartman, 8. razred

GARDALAND

Pred šestimi leti sem komaj čakal na zadnjo soboto med počitnicami, saj sva se z mamo odpravila v Italijo v zabavišni park Gardaland. Dan se je začel zgodaj zjutraj, ker sva v Ljubljani morala biti že ob šestih. Od Ljubljane do Gardalanda pa je peljal avtobus.

Ko smo prispeli, nam je vodič dajal napotke, kaj si naj ogledamo, razdelil zemljevide in določil uro odhoda. A jaz si nisem ničesar zapomnil. Mislil sem si, naj bo že tiho, da lahko z mamo vstopiva v park. Po navodilih sva takoj odhitela v park, da bi lahko pričela s preizkušanjem atrakcij.

Prva atrakcija je bila Tropic Island. Čeprav naju je dvignilo visoko, me ni bilo nič strah. Ponujal se je lep razgled na celoten Gardaland.

Najina pot se je nadaljevala do Colorado Boat. To je atrakcija, pri kateri se s hlodom voziš po vijugasti reki in na koncu pristaneš v vodi, da si cel moker. Ampak je bilo prijetno, saj je bil vroč dan. Ta atrakcija mi je bila všeč, zato sem hotel, da jo z mamo ponoviva.

Najina naslednja atrakcija se je imenovala Space Vertigo oz. prosti pad. To atrakcijo sem hotel preizkusiti že od samega začetka. Že na vrhu mi je vzelo sapo, ob pristanku pa so se mi tresle noge, postal sem zelen v obraz.

Da sem se malo okrepčal, sva z mamo odšla na kosilo. Ampak od vznemirjenosti nisem mogel kaj prida jesti. Mamo sem priganjal, če lahko nadaljujema.

Edino slabo izkušnjo sem doživel na Reptorju, saj sva z mamo eno uro čakala v vrsti. A ko sva se hotela usesti, so me pomerili in ugotovili, da sem za centimeter premajhen. Takrat sva z mamo bila zelo jezna.

Najina pot je vodila naprej do Fuga the Atlantic. To je še ena atrakcija, pri kateri voziš po vijugasti reki in na koncu pristaneš v vodi. Ta atrakcija mi je bila všeč, zato sem takoj pozabil, kaj se je zgodilo na Reptorju.

Z mamo sva obiskala še veliko drugih atrakcij. A na žalost se je bližala ura odhoda.

Preden je po nas prišel avtobus, sva se z mamo pogovorila, kako sva se imela. Na avtobusu sem mamo vprašal: »Ali bova kdaj to ponovila?« Mamin odgovor je bil: »Ko bo dovolj velik tudi brat, da bo lahko obiskal vse atrakcije.« V tistem trenutku sem takoj zaspal. Komaj čakam na ponovni obisk Gardalanda, ko bom že na začetku obiskal Space Vertigo.

Nejc Grobelnik 8. razred

BOLEZEN NE IZBIRA

V življenju se srečamo z veliko izkušnjami – eni s slabimi, drugi z dobrimi. No, jaz sem se srečal s slabo. Na ta dan oz. dogodek sploh nisem pomislil, da se bo zgodil, saj je bilo vedno vse OK, vedno sem bil vesel, na slabo nisem nikoli pomislil. Ampak bi moral ...

Začelo se je sredi novembra, ko je moja mama začela zaznavati nekakšne znake. Bilo ji je zelo čudno, zakaj jo bolijo glava, prsi, oči ... Zato je brskala po internetu, kaj pomenijo ti znaki. Ugotovila je, da so lahko to tudi simptomi pri raku. Nemudoma je klicala bolnišnico Slovenj Gradec in povedala, kakšne simptome ima. Dali so ji napotnico in že drugi dan je odšla v bolnišnico. Seveda je to povedala samo očetu. Meni je bilo čudno, ker je rekla: »Grem v trgovino.« Jaz pa nisem smel zraven, čeprav sem vedno šel z njo in nikoli ni rekla, da ne smem.

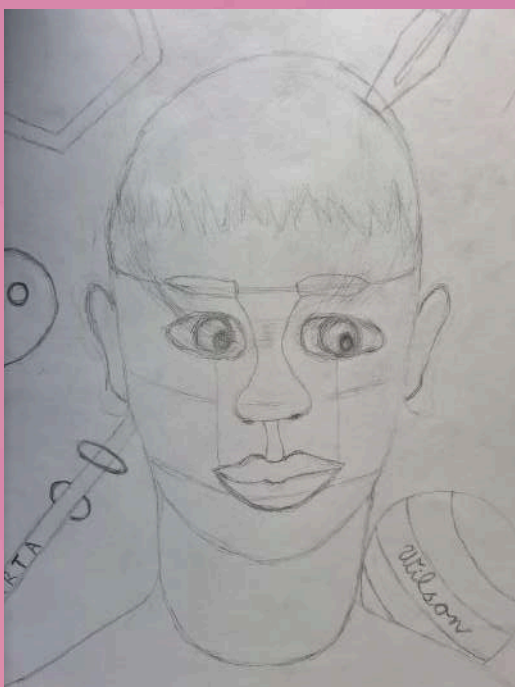
V bolnišnici so ji povedali, da so to res znaki raka, a niso bili prepričani, zato so jo poslali na preiskave v UKC Maribor. En teden je minil in mama in oče sta odšla v Maribor. A jaz spet nisem smel zraven. Zato sem bil žalosten in čudno se mi je zdelo, kot da bi mi nekaj skrivala.

Ko sta prispela v UKC, je mama vstopila v sobo, polno luči. Tam so bili zdravniki in posebna postelja. Morala se je uleči na njo, da so ji laserji skenirali celotno telo. Po končanem skeniranju so ji zdravniki povedali, da bo kmalu dobila izvide. Minil je en mesec in mama je dobila klic. Klicali so jo iz UKC Maribor in ji povedali, da je izvid pozitiven. Mama se je jokala, bila je zelo žalostna, ni vedela, kaj naj naredi in komu naj pove. Napočil je čas, da pove svojim najbližjim. Ko sem jaz izvedel to novico, sem bil zelo žalosten, jokal sem, 'šrajal' v blazino, imel sem grozne misli (npr. Kaj, če mi mama umre, kaj bom brez nje ...). Objel sem jo in ji rekel, da bo vse v redu.

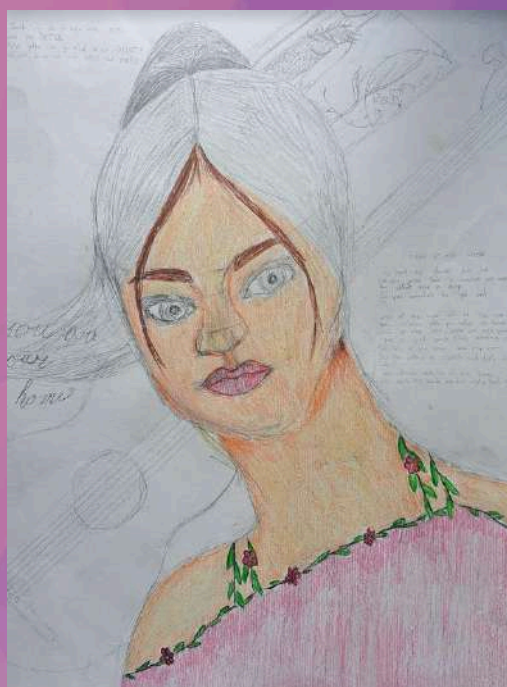
Čez nekaj tednov so vedeli tudi sošolci in drugi in so mi stali ob strani. Na koncu decembra pa je mama odšla na operacijo, da so ji odstranili rakavo tkivo. In tako je tudi bilo. Dva tedna je morala ostati v bolnišnici. Dobivala je obiske, nekateri so ji poslali pisma, rože, darila ... Po dveh tednih je končno prišla domov. Vsi smo bili zelo veseli.

To je bila neka nova izkušnja za mene. Naučil sem se veliko stvari iz tega, ampak najbolj sem si zapomnil misel: **ZDRAV ČLOVEK SI ŽELI STO STVARI, BOLAN ČLOVEK PA SAMO ENO!**

Tejo Vrhovnik, 8. razred

Avtoportret — Ažbe Vrhovnik, 8. razred

Avtoportret — Žana Urisk Slemenjak, 8. razred

SREČATA SE URŠKA IN ROZAMUNDA

Ne boste verjeli! A menda je čisto res ... Turjaška Rozamunda in prelepa Urška sta se srečali. Bil je lep sončen dan in v Ljubljani so se, kot vsako leto na ta dan, pripravljali na sejem. Urška, ki je ujeta živela pri povodnem možu v podvodnem kraljestvu, si je neskončno želela, da bi vsaj za en dan lahko odšla nazaj na površje. Povodnega moža je milo prosila in mu obljubila, da se bo zagotovo vrnila. Tako dolgo ga je prosila, da se mu je zasmilila in ji je dovolil oditi. Vendar ji je zagrozil, da če se ne bo pravi čas vrnila, se bo spremenila v morsko peno. Nato jo je sam pospremil na površje ledeno mrzle Ljubljanice.

Tudi Turjaška Rozamunda je vedela, da se na ta dan v Ljubljani odvija sejem. Tudi njej je nekako uspelo pobegniti skozi samostanska vrata. Na sejmu je bilo zbranih že veliko ljudi in prav na Tromostovju sta se srečali dve, ki sta bili najlepši pod soncem. Še vedno sta bili zelo lepi, a veliko bolj pametni, kot sta bili nekoč. Vedeli sta za zgodbo druga druge. Ko sta se zagledali, sta si stekli v objem in po licu so jima pritekale solze veselja. Zaupali sta si, kako živita in kaj delata v svojih novih domovih. Pokesali sta se nad svojimi dejanji in dejali, da česa takšnega nikoli več ne bi naredili. Ugotovili sta, da pohlep, vzvišenost, ljubosumje, nečimrnost, sovraštvo ... ne prinesejo nič dobrega.

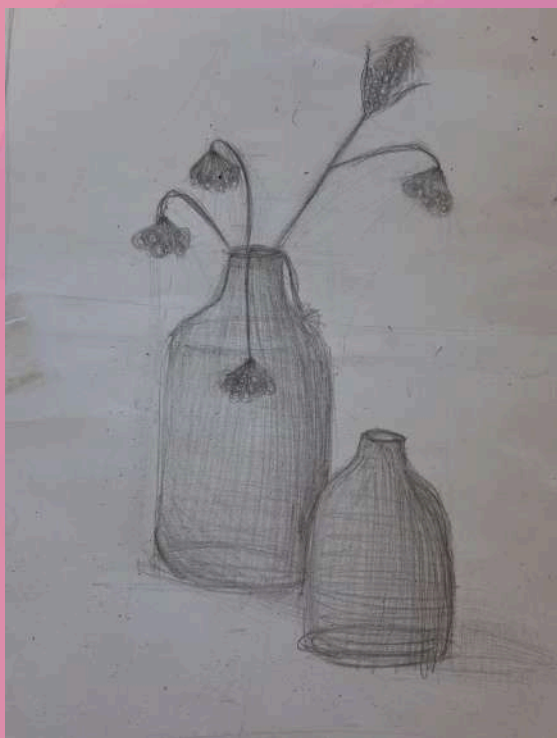
Vedeli sta, da morata na te pasti opozoriti druge ljudi. Skupaj sta skovali načrt, kako bi to izpeljali. Časa nista imeli veliko, zato sta stekli do ljubljanskega grajskega obzidja in na kamne zapisali besede: **BODI LJUBEZNIV; BODI DOBER IN PRIJAZEN; NE SODI ČLOVEKA PO OBLEKI; PODAJ ROKO TISTEMU, KI RABI POMOČ; ZAUPAJ SOČLOVEKU; NAJ VLADA MIR.**

Pisali sta vse do večera, dokler ni sonce zašlo. Upali sta, da bo te zapise videlo veliko ljudi in da bodo upoštevali zapisano. Vedeli sta, da se morata pravi čas vrniti vsaka v svoj svet —Rozamunda v svet tišine in Urška v svet šumenja valov.

Za svojo neprimerno vedenje še vedno plačujeta visoko kazen. Pazi, da kdaj ne plačaš visoke cene za svoje 'grehe' tudi ti ...

Če mi ne verjameš, da se je to res zgodilo, se kdaj le povzpni do grajskega obzidja in tam poišči Urškine in Rozamundine sledi in se po njih ravnaj tudi ti.

Urška Bukovc, 8. razred

Tihožitje II — Urška Bukovc, 8. razred

Plakat miru — Urška Bukovc, 8. razred

TABLICA

Prebudila sem se v lepo, sončno, poletno jutro. Slutila sem, da bo ta dan prijeten, saj je bilo praznovanje rojstnega dne mojega očeta. Na ta dan se vsako leto zbere vsa naša družina – bratrance, sestrične, tete in strici. Vedno je veselo in živahno. Nisem pa si mislila, da bi se na ta dan lahko zgodilo tudi kaj neprijetnega. Pa se je! Zgodilo se je takole ...

Ko sem se zjutraj prebudila, sta mama in oče že skoraj vse pripravila. Pripravljene so bile mize, pospravljena hiša, spečeno pecivo, le še jaz sem se morala urediti. Hitro sem se umila in oblekla ter stekla do bazena, da bi preverila, kako topla in čista je voda. Napolnila sem še vodne balone in samo še čakala na goste.

Po uvodnem pozdravljanju in nazdravljanju se je zabava lahko začela. Z bratrance in sestričnimi smo najprej šli na kratek obhod okoli hiše in že je sledilo kosilo. Kot vedno se je očka odlično odrezal v peki. Vsi siti in zadovoljni smo se odpravili sončit k bazenu. Ker naju je z mojim bratrancom Nikom začelo klepetanje odraslih dolgočasiti, sem iz hiše prinesla svojo računalniško tablico, na kateri sva brskala in iskala zanimive posnetke. Tudi bazen je bil zelo vabljev in ko se je nekdo spomnil, da bi bilo prijetno, če bi se v njem ohladili, se je vodna akcija lahko začela. Spomnila sem se še vodnih balonov in v trenutku je bilo vse naokoli mokro. Čisto sem pozabila na svojo tablico, ki je ležala na enem izmed ležalnikov. Vodne norčije je prekinila mama s klicem na sladico. Tako je zabava trajala do poznih večernih ur.

Vsi utrujeni in zadovoljni, da se je dan lepo izšel, smo se poslovili. Domače pa je čakalo še nekaj neprijetnega – vse pospraviti. Jaz sem bila zadolžena, da pospravim okoli bazena. Ker se mi seveda ni dalo, sem staršem rekla, da sem že skoraj vse pospravila, da pa bom ležalnike naslednji dan. Ta ideja se jima ni zdela najbolj dobra, a ker sta imela toliko dela, sta me pustila, da klepetam po telefonu z Nikom in lenarim v postelji.

Naslednje jutro je deževalo in vsi smo bili veseli, da smo praznovanje izpeljali prejšnji dan. Šele popoldan sem začela pogrešati svojo tablico. O joj! Tablica, ležalniki!!!

Hitro sem stekla do bazena in z grozo ugotovila, da so bile blazine na ležalnikih premočene in še huje — premočena je bila tudi moja tablica. Lahko si predstavljate, kaj je sledilo. Niti z besedo si nisem upala omeniti, da potrebujem novo, saj sta bila starša zelo jezna, ker ju spet nisem ubogala in rek »Kdor ne uboga, ga tepe nadloga« je še kako držal.

Pri meni se je na koncu vse lepo izteklo. Res je, da sem bila tri mesece brez tablice, toda za moj rojstni dan so me sorodniki presenetili — kupili so mi novo. Izvedeli so namreč, kaj se mi je zgodilo in verjetno sem se jim kar malo zasmilila.

Lahko mi verjamete, da zdaj veliko bolj skrbim zanjo in se trudim, da bolj ubogam starše.

Urška Bukovc, 8. razred

What? — Urška Bukovc, 8. razred

9. RAZRED

SAMOTA

Ah, samota včasih tiho spremlja me.

Le zakaj od mene ne gre?

Ja, sošolce in prijatelje imam,

a sem osamljena.

Jih ne poznam?

Dom je moje varno zavetje, moj svet.

Tako lep je občutek, da si sprejet.

Kako si takih lepih trenutkov želim,

kar zavriskala bi, da rada živim!

A še je občutek, da mi kdo hrbet obrača,
da me kdo, ne vem zakaj, skrivaj zavrača.

To se z nobenim opravičilom ne poplača.

Še dolgo boli, tudi ko smejemo se vsi.

Tudi ko družimo se, ko molčim ali govorim,

si želim, da samoto nekoč zapustim.

Alja Turičnik, 9. razred

Perspektiva — Lea Vrhovnik, 9. razred

Perspektiva — Jure Širnik, 9. razred

Perspektiva — Tian Ocepek, 9. razred

Perspektiva — Tia Zajamšek, 9. razred

Tihožitje — Alja Turičnik, 9. razred

ZAJČICA MANJA

Zajčica Manja je vesela bila,
zato je skakljala in se smejala.

Bila tako je vesela, da si je pela,
ko kar naenkrat na tla je zgmela.

Tako zdaj Manja v hiši leži,

nič več ne prepeva,
jo gleženj boli.

Si zvila je gleženj,
že cel teden leži,
nič ni vesela,
saj skakati želi.

Tihožitje — Tia Zajamšek, 9. razred

Tihožitje — Jure Širnik, 9. razred

Tihožitje — Zarja Breznik, 9. razred

Ko pa gleženj se pozdravi,
Manja srečna poje si,
brezskrbno skače, ampak pazi,
da nova nesreča se ne pripeti.

Zarja Breznik, 9. razred

Tihožitje — Nejc Poberžnik, 9. razred

Tihožitje — Aleks Krivec, 9. razred

KONEC DEVETE EPIZODE

Ah ja, ti učitelji ... Vsi učenci mislimo, da nam želijo samo slabo, da so naši sovražniki in da se niiti pod razno z učitelji ni možno dobro razumeti.

Tudi jaz sem bila istega mišljenja in sem mislila, da ne bom spoznala učitelja, zaradi katerega se bo to mnenje spremenilo. Pa vendar se je zgodilo prav to, česar nisem pričakovala ...

V osmem razredu smo dobili novega razrednika, Marka Sonjaka. Vsi smo se veselili nove spremembe, vendar nismo imeli velikih pričakovanj in sploh se nismo zavedali, koliko lepih trenutkov nas še čaka z njim. Skupaj smo preživeli čudoviti dve leti, pripetilo se nam je ogromno nepozabnih trenutkov – od neumnih poškodb pri urah športne vzgoje, taborjenja v naravi, peke penic na ognju, smučanja po snežnih strminah in še mnogo več.

Z gotovostjo pa lahko trdim, da je bil prav vsak trenutek z učiteljem zabaven in nepozaben. Prav zaradi njegove ljubezni do nas, zaradi njegove prijaznosti in naklonjenosti do poklica, ki ga opravlja. Res je nedvomno najboljši in najbolj ljubeč učitelj, ki ga poznam. Zdaj, ko zadnje šolsko leto z njim teče h koncu, ne vem, kako naj se mu zahvalim za vse, kar nam je dal.

Zadnji dve leti osnovne šole bom imela v čudovitem spominu prav zaradi vas, učitelj Marko! Hvala vam za vsak trenutek, ki ste nam ga dali, za vsako misel, ki ste nam jo napisali na tablo in vsak živec, ki smo ga vam uničili. 😊

Upam, da vam za večno ostanemo v lepem spominu.

Julija Lampret, 9. razred

LITERARNI IN LIKOVNI NATEČAJI TER NAGRAJENI PRISPEVKI

ENA

Poletje je tu, sonce toplo sije,
vsem otrokom srce počitniško bije.

A ENA pelje se po parku, polnem ljudi,
na invalidskem vozičku jê in čudno jo gledajo vsi.

Jesen čas je, ko listje odpada,
otroci po listju skačejo, veselo ga brcajo.

A ENA le barve tiho opazuje,
po več letih niso ji več tuje.

Sneg pada in vsa pokrajina zaledeni.

Otroci, drsajmo se vsi!

A ENA skozi okno belo pokrajino le občuduje,
zdravilo, ki bi ji pomagalo, se še ne izdeluje.

Pomlad je tisti čas, ko narava spet zaživi,
otroci na kolesu čas krajšajo si.

In v ENI, ki na štirih kolesih že celo življenje živi,
to pomlad se novo upanje vzbudi.

Morda že poleti bo takšna kot drugi vsi ...

Jera Terpotec, 7. b

MOJE SONCE

Megleno, hladno jutro,
mraz reže v kosti,
iz tople postelje se nam ne da,
oh, zakaj se spet tako mudi.

Ko pa žarek sonca posije,
takrat se nam vse lepše zdi,
topla postelja, adijo!
nam se v svet mudi.

Takšno naše je življenje,
pride dan, ko se vse črno zdi,
takrat najraje bi kar spali
ali glasno rekli: »Mene ni!«

Toda malo je potrebno,
da se vse spremeni,
nekje v nas se sonce skriva,
samo, da se oblak razkadi.

MOJE SONCE nikoli ne zaide,
MOJE SONCE vedno žari,
ker sem mlada in zdrava
in se življenja veselim.

Vsem želim, da najdete sonce,
nekje v vas se skriva in žari,
če se danes skriva za oblaki,
verjemite – JUTRI znova zažari.

Ines Tomažič, 6. razred

KRALJ MATJAŽ — JAZ, MI, VSI

Kralj Matjaž, kralj Matjaž, kam si pobegnil,
kam si se skrila, ko dež je Koroško deželo zalil?

Vseposod voda, kamenje, blato ...
poplave odnesle so najljubšo igračo,
brezskrbno otroštvo,
ljubezensko pismo,
tople domove in sladke darove,
čevlje, solato in očetovo rdečo kravato.

Kralj Matjaž, kralj Matjaž, kam si pobegnil,
kam si se skrila, ali svojih zakladov še nisi odkril?

Do mesta ni daleč, uspel si edino takó,
da si odstranil verigo, ki te je vezala na zemljó.

Ti si resničen vladar,
saj v dolino pripeljal si trume vojakov, rojakov, srčnih ljudi,
ki rešili so mnoge neprespanih noči.

Mnogo človeških vezi se je tokrat zbudilo,
veliko na svetu se je spremenilo,
mnogi odkrili so človeške zaklade,
ki so dolgo ležali v temnih njivah naše glave.
Te njive smo redko preorali, posejali in darove obrali.

A prišel je dan resnice, ko pristopil je človek k človeku,
stisnil rokó, 'Nisem več sam' pomislil nato.

Kralj Matjaž, si vojak ti, ki na pomoč hiti.
Kralj Matjaž, si gasilec ti, ki lopato vihti.
Kralj Matjaž, si fant na motorju ti, ki onemoglim zdravila deli.
Kralj Matjaž, si soseda ti, ki toplo kosilo naredi.
Kralj Matjaž, si otrok ti, ki strahov se ne boji.
Kralj Matjaž, edini si ti, ki naučil resnico nas si:
Da dobrih ljudi se ne da dobiti, niti kupiti —
dobri ljudje se preprosto morajo zgoditi!

Nana Krajnc, 7. a
(Pesmica je bila nagrajena na državnem natečaju
na témo kralj Matjaž.)

PIKNIK NA GOZDNI JASI

Bilo je poletje. Sosedovi fantje so se zmenili, da bodo imeli piknik v naravi.

Odpravili so se do gozdne jase, obdane z bukvami. S skupnimi močmi so poiskali drva in jih naložili na že zakurjen majhen ogenj. Časa so imeli na pretek, zato so se zaigrali. Splezali so na bližnjo prežo in upali, da bodo videli srno ali vsaj veverico. Po dolgem in neuspešnem čakanju so se vrnili k ognju in pripravili hrano. Do sitega so se najedli. Sonce je bilo še visoko, dan še zelo svetel. Na ogenj so ponovno naložili nekaj drv in odšli raziskovat gozd.

Hodili so po blatnih stezah in se izogibali lužam. Pobirali so storže in jih metali v zrak. Tekali so po ozkih in umazanih gozdnih poteh in se smejali. Glasen otroški smeh je prepodil še tiste živali, ki bi jih sedaj lahko videli. Visoko nad krošnjami se je slišalo le petje ptic. Za trenutek so se ustavili in v tišini opazovali gozd. Bili so srečni. Spogledali so se. Vsak izmed njih je sedaj v sebi pisal svoje misli in iz njih pletel posebno zgodbo. Dečki, ki so bili že skoraj pravi fantje, so spoznali, kako zabavno je raziskovanje v gozdu. Bilo jim je žal, da se tega niso domislili že prej. Med počitnicami imajo časa na pretek.

Pot jih je vodila vedno globlje v gozd, zavila je ostro navzdol, krošnje dreves so postajale vse gostejše. Vedeli so, da več različnih poti vodi k reki. Sonce je izgubljalo moč. Zavedati so se začeli, da bi bilo dobro, da se vrnejo. Vseh prehojenih poti se niso spomnili. Vračali so se po občutku in dokaj dobri orientaciji, ki so se je naučili v šoli.

Nenadoma zaslišijo zavijajoče gasilske sirene. Odmev se je slišal prav blizu. Mladi fantje so pospešili korak. Radovednost jih je pognala v dir. Tekli so, kolikor so lahko. Počasi so se upehali, si odpočili in se znova pognali. Bili so že blizu. Pritekli so na jaso, obdano z bukvami. Na tej, prej prelepi jasi, je sedaj stala truma gasilskih avtomobilov. Gasilci so vili cevi in gasili požar, ki se na srečo ni razširil globlje v gozd.

Fantje so spoznali, da so oni tisti, ki so zanetili požar. Želeli so se zabavati, raziskovati, ob tem pa so pozabili na zakurjen ogenj. Vedeli so, da če bi ogenj morda samo zavarovali, ga obdali s kamenjem, se le-ta ne bi razširil. Spomnili so se svojih občutkov, kako srečni in brezskrbni so bili v gozdu. Zavedati so se začeli, kaj vse bi se lahko zgodilo, in verjeli so, da so imeli srečo v nesreči, da so gasilci tako hitro pogasili požar.

Dogovorili so se, da bodo drugič imeli piknik doma in ne bodo nikoli več kurili v gozdu. Ogrozili niso samo gozda, temveč tudi vse živali, ki v njem prebivajo.

Vito Krajnc, 4. b

(Prispevek je bil nagrajen na regijskem natečaju 'Naravne in druge nesreče'.)

POŽAR NA DOPUSTU

Vsako leto komaj čakam, da s starši odpotujemo na morje. Cel teden pakiram oblačila, čevlje, sup, plavutke in nestrpnost čakam večer, ko se odpravimo. Kljub temu da mi starša ne dovolita, da bedim do odhoda, le malokdaj zatisnem oči.

Lansko poletje je bilo še posebej vznemirljivo, ker smo trajanje dopusta načrtovali za dalj časa. Zgodaj zjutraj smo se odpravili na pot. Napoved vremena za cel teden so bile zelo visoke temperature čez 35 stopinj in nič dežja. Komaj sem čakal, da bom lahko skočil v morje in zaplaval ...

Vožnja z avtom je trajala zelo dolgo, celih pet ur, ko smo končno zagledali naš apartma in morje. Ko smo prispeli pred apartma, sem hitro pomagal staršem, da smo razpakirali in se lahko odpravili na plažo. Tja sem odnesel tudi sup in plavutke.

Sonce je močno pripekalo in skočil sem v vodo, ki je bila zelo topla. Vsak dan smo uživali na plaži, v vodi, se vozili s supom in se potapljali.

Dnevi so zelo hitro minevali in konec tedna se je bližal z bliskovito hitrostjo. Vsak dan sem na plaži opazoval ljudi, ki so kadili in metali cigaretne ogorke kar na tla. Vedel sem, da to pomeni veliko nevarnost, saj lahko ogorki povzročijo celo požar.

Naslednje jutro sva se z očetom odpravila na plažo sama, mama je doma pripravljala kosilo. Ko sva bila v vodi in sva pogledala proti našemu apartmaju, sva v ozadju zagledala dim in ogenj, ki se je hitro širil. Zajela naju je panika. Ko sva prišla iz vode, naju je mama že klicala, naj hitro prideva. Stekla sva do apartmaja in naročila mami, da pokliče na številko 112.

Ko sva pritekla do naše hiše, sva opazila, da se je ogenj začel širiti čez hrib proti nam. Ker sta bila trava in nizko grmičevje zelo suha, je bilo samo vprašanje časa, kdaj bo ogenj pri nas. Oče je hitro odpeljal avto na hrib, priklopil cev za vodo na hidrant in začel močiti travo, da ogenj ne bi dosegel terase apartmaja. Tudi ostali lastniki so nama sledili. Zaradi ognja se je temperatura ozračja povzpela čez 40 stopinj. Vsi smo bili panični in smo nestrpnost čakali gasilce.

V daljavi sem zaslišal sirene in kmalu zagledal tri cisterne ter gasilce, ki so se približevali kampu. Hitro so začeli z gašenjem in skušali obvladati požar. Pomagali smo jim tudi mi, da se ogenj ne bi razširil do hiš.

Gašenje je trajalo celih pet ur in vsi smo bili zelo izmučeni. Končno smo požar omejili in ostali so samo trije gasilci, ki so pazili, da se ne bi požar ponovno aktiviral.

Poveljnik gasilcev je prišel tudi do nas in se nam zahvalil za pogumno dejanje. Naslednji dan smo izvedeli, da je nekdo odvrnil cigaretne ogorke in tako povzročil požar.

Vsak dan, ki smo ga preživeli na plaži, sem opazoval ljudi, kako so metali cigaretne ogorke na tla. S tem bi lahko ponovno povzročili požar. Nekaj ljudi sem na to tudi opozoril.

Ta grozni dogodek mi bo ostal v spominu za celo življenje in upam, da se kaj podobnega nikoli več ne ponovi.

Lin Hudernik, 8. razred

(Prispevek je bil nagrajen na regijskem natečaju 'Naravne in druge nesreče'.)

SVET

V globinah srca naj zasveti
upanje v dobroto našega sveta.

Vsak od nas je zmožen narediti spremembo,
pa tudi če ta ne uniči vsega zla.

Humanitarnost naj pomaga,
da življenje vsem bo lažje,
da se vsak zbudi z nasmehom
in ponosno stopi v svet.

Naj med nami bo zavednost,
da vsi vredni smo dobrote —
neglede na svojo zgodbo,
svojo vero ali izgled.

Ni pomembno od kod prihajaš,
konec koncev smo vsi ljudje.
Važno je le, da dobroto vzgajaš,
zlo pa pustiš nekje drugje.

Jure Širnik, 9. razred

NAŠ ZAVETNIK KRALJ MATJAŽ

Pred davnimi stoletji je bila koroška zemlja poraščena z gozdovi in v njih so živele strašne divje zveri. Takrat je bil pri nas kralj, ki so mu rekli kralj Matjaž. Bil je neumoren, neustrašen in vsi so ga imeli radi. Kmetom ni bilo treba plačati davka, zato so ga spoštovali.

Nekega dne je svojim vojakom zapovedal, naj posekajo gozd za gozdom po vsej deželi. Pa so prišli do Svete gore, da bi tudi tam posekali gozd. Pod goro je bil studenec in okoli njega gost gozd. Tam so se vojaki ustavili in nobeden si ni upal posekati niti enega drevesa. Gozd je bil prežet z neomajno energijo, ljubeznijo ... Vse je bilo tako lepo, spokojno, dih jemajoče.

Ko je kralj Matjaž vstopil v ta izjemen gozd, je v trenutku spremenil svojo odločitev. Ker je bil že precej v letih, a izjemnega duha, je zaprosil najvišje, da mu dovolijo v tem čudovitem kraju zatisniti oči in zaspati ter uživati v brezskrbnem spancu.

V tistem hipu je zagrnila Sveta gora kralja Matjaža in vse njegove vojake. Ubila jih ni, samo votlina je nastala nad njimi in v njej spijo vsi — kralj Matjaž in njegovi vojaki.

Zadnje poletje je priletela zlata ptica in opomnila kralja Matjaža, da ob hudih poplavih obvaruje svoje ljudstvo najhujšega. In res je ohranil vsa življenja, ljudem pa vлил moč, povezanost, pogum in brezmejno ljubezen.

Ko je ob tej nepredstavljivi naravni katastrofi videl množice prostovoljcev, se je brezskrbno nasmehnil in si rekel: »Bravo, ljudstvo moje, zaradi vas lahko oddremam še kakšno kitico!«

In tako bo naš kralj Matjaž vedno z nami.

Alya Pokržnik, 8. razred

NARAVA IN MI

Narava se prebuja, bliža se pomlad,
dnevi se daljšajo, sonce bolj žari,
vsi smo radi v naravi, sprehajamo se po poteh,
trava je vse bolj zelena, vse lepo diši.

A človeška neumnost ne pozna meja,
vsak naš korak se v naravi pozna –
smeti, kurjenje, cigaretni ogorki –
človek naravi nič lepega ne da.

Še vedno se spomnimo požara na Krasu,
ko so divji plameni segli do neba visoko.
Bilo je huje kot v pravi grozljivki,
v zraku je bil vonj po dimu in strahu.

Naj se kaj takega nikoli več ne ponovi,
če pa se kdaj majhna iskra v ogenj spremeni,
ostani miren in rešuj, če lahko,
z vodo, zemljo, peskom ... morda pomagalo bo.

Sicer pa vsak dobro ve,
da s klicem na številko ena-ena-dve
pogumni gasilci prihité.
S hitrostjo strele ti srčni junaki prihitijo,
z vodo in ustrezno opremo takoj zadevo uredijo.

Ko plameni ugasnejo in se dim razkadi,
zemlja počasi céli rane
in trava nekoč spet ozeleni.
Mi pa si zatrdno obljubimo,
da se zaradi nas požar nikoli več ne ponovi.

Ines Tomažič, 6. razred
(Prispevek je bil nagrajen na regijskem natečaju
'Naravne in druge nesreče'.)

GOZD V PLAMENIH

Nikoli ni prijetno slišati besede 'požar', še
posebej ne, če gre za požar v naravi. Svet je
poln lepote in miru narave, vendar ko narava
zagori, se ta mir hitro spremeni v kaos.

Zgodba se začne na sončen dan, ko so ptice
prepevale in je cvetje cvetelo. V gozdu, ki je
bil dom mnogim živalim in rastlinam, je vladar
mir. A v nekem trenutku se je ta mir prelomil.
Neopazna iskra od nekje se je spremenila v
plamen, ki se je hitro širil med suhim
grmičevjem in začel objemati drevesa.

Kmalu je bil gozd odet v plamene. Ptice so
zakričale, živali so bežale v paniki, drevesa so
škripala in potočki so se izsušili. Narava je bila
v nevarnosti in začel se je boj za preživetje.

Na pomoč so priskočile gasilske ekipe iz
celotne regije, ki so se borile z vsemi močmi,
da bi omejile ognjeni pekel. A plameni so bili
divji in nepredvidljivi. Bili so kot pošast, ki je
hotela požreti vse na svoji poti.

Ko je sonce zašlo, so gasilci še naprej garali,
da bi omejili požar. Noč je bila temačna in
strašna, a gasilci so vztrajali. Po dolgih urah
boja so končno uspeli zatreti plamene. Ko se
je jutro prebudilo, je gozd ležal opustošen in
črn. Ptice so molčale, živali so se skrivale,
drevesa pa so iz nebes padala kot goreče
sveče. Bil je prizor uničenja in žalosti.

A vendar je čez čas začela narava okrevati.
Zelenje se je začelo prebijati skozi črne
pepelne ostanke, ptice so se spet oglasile in
živali so se vrstile v svoje domove.

Požar v naravi je bil strašen dogodek, vendar
je tudi pokazal, kako močna je narava in kako
se lahko spopade s preizkušnjami, ki ji jih
življenje postavi na pot.

Gal Krajnc, 9. razred
(Prispevek je bil nagrajen na regijskem
natečaju 'Naravne in druge nesreče'.)

DOBRO SE Z DOBRIM VRAČA

Tudi nas je doletelo ...

Letos avgusta smo bili poplavljeni. Te situacije nihče ni mogel pričakovati, saj se je zgodila iznenada. Pred poplavami so bili lepi sončni dnevi, uživali smo in se skrivali pred močnim soncem, kot se za poletne dni spodobi.

Čez nekaj dni se je vreme poslabšalo in napovedan je bil močan dež. Mislili smo si, da malo dežja ne bo škodilo nikomur, zato na poplave nismo niti pomislili in nanje tudi nismo bili pripravljene.

Na dan, ko je padlo največ dežja, je reka v bližini hiše močno narastla in prestopila breg. Voda je začela kar dreti v pritličje hiše. Najhuje je bilo to, da nismo mogli storiti ničesar, lahko smo samo nemočno opazovali, kako nam voda s seboj odnaša vso ozimnico, uničuje pohištvo in namaka stene. Kolikor hitro se je le dalo, so na pomoč priskočili gasilci. V hišo so namestili črpalke, pred vhod v hišo pa protipoplavne vreče. V tistem trenutku smo spoznali, da v tem nismo sami in da se lahko obrnemo na druge in poiščemo pomoč.

Počasi je voda nehala dreti iz rek ter potokov in dež je pojema. Takrat smo lahko zavihali rokave in pričeli z delom, saj smo se zavedali, da ga je ogromno pred nami. Na srečo pa v tem nismo bili sami. Takoj po neurju so na pomoč priskočili gasilci, Rdeči križ, Karitas ... Iz dna srca smo jim bili in smo jim še vedno hvaležni za vso pomoč, ki so nam jo ponudili.

Res je — dobrodelnost, humanitarnost in solidarnost so vrednote, ki povezujejo ljudi in nam dajejo upanje v boljši svet. Na svetu so še dobri ljudje, kar sem tudi sama izkusila, ko so nam v tej hudi situaciji na pomoč priskočili tudi neznanci. Še danes mi to daje upanje, da je na svetu še dobro.

Kadar storiš nekaj za sočloveka, ne samo, da se sam počutiš dobro, tudi oseba, za katero si nekaj storil, se počuti cenjeno in dobro. Stvari, ki jih narediš za druge, niso nujno nekaj materialnega ali nekaj, česar smo navajeni. Dobro delo je lahko že to, da nameniš nekemu lep kompliment ali pokloniš majhno, ročno narejeno darilce, ki nima denarne vrednosti. Oseba, ki bo prejela to darilo, se bo počutila ljubljeno, saj smo si vzeli čas zanjo. Ob tem se bomo tudi sami počutili bolje. V materialna darila namreč v večini primerov ne vložimo niti veliko časa niti ljubezni.

Svet gre danes vsekakor prehitro dalje in se niti ne zavedamo, kako čas hiti. Ne vzamemo si časa, da bi resnično postali boljša oseba in naredili kakšno malenkost za prijatelje, družino, uboge ...

V današnjem svetu je preveč poudarka na tem, kakšna je naša zunanost, kot pa na tem, kakšna je v bistvu naša notranost. Vsak dan bi morali stremeti k temu, da bi postali boljša oseba, da bi bili radodarnější, prijaznejši ... Morali bi delati dobro in deliti dobroto med ljudi, jih spominjati na bistvo in smisel življenja. In zakaj tako? Ker se dobro z dobrim vrača!

»Ljudje si nas zapomnijo po dobrih dejanjih, ne po tem, kako izgledamo,« mi pravita mama in oče. In starejša kot postajam, vedno bolj se strinjam z njima.

Julija Lampret, 9. razred

(Prispevek je bil izbran na regijskem nivoju in poslan na državni nivo natečaja Evropa v šoli.)

POŽAR NA KRASU

En čevelj je iz boja, drugi je pripravljen na novi boj. Nekaj slik je, so pa v glavi ostali spomini na ogenj, dim, vročino, znoj in utrujenost.

Oče se še dobro spomni prvega klica poveljnika društva. Pozval je, da naj se takoj javi za odhod na Kras. Oče je potrdil udeležbo in odhod ekipe je bil ob 4.00 zjutraj. Dolga je bila pot s Koroške na Kras. Na pot so se podali z modrimi lučmi. Ljudje so jih ves čas pozdravljali. To je bila pot v neznano, saj niso vedeli, kaj jih čaka. S seboj so imeli vso opremo in nekaj pijače. Ob 7.00 so prispeli na štabno mesto in čakali na nadaljnja navodila. Ekipe so se razporedile, z njimi tudi moj očka. Letala za gašenje so preletavala območje in pričela z gašenjem. Ogenj je bil viden kilometer in pol stran od obrambne linije. Vodja intervencije je budno spremljal stanje. Ljudje v Italiji so jih veselo pozdravljali. Delo je potekalo mirno, nakar se sliši glas vodje intervencije: »Italijani so zaspali!« To ni bil dober znak. V zraku se ni slišalo več helikopterja in ne letala. Veter je obrnil smer. Obrnil se je proti Sloveniji! Požar se je širil s svetlobno hitrostjo. V radijski postaji se je zaslišal krik: »Umik, umik!« Gasilci so se začeli umikati, vzeli so, kar se je dalo vzeti.

En del Koroške odprave se je obrnil v Slovenijo, drugi pa so ostali ujeti v Italiji. Majhen kraj z nekaj hišami je objel ognjeni obroč. Ostali so z majhno količino opreme in nekaj vode. Reševali so svoja vozila, sebe in domačine. Težko so se sporazumevali z domačini. Ogenj se je v nekaj minutah prestavil višje. V kraju je nastala tišina, sledila sta šok in strah. Strah za lastno življenje je prevzel vsakogar. Konvoj vozil je vozil iz Italije, na meji s Slovenijo pa je že čakal rešilec. Gasilci so se prebili naprej, kjer so čakali na obrambni liniji in varovali hiše. Domačinov ni bilo, ker so vas izpraznili. Gasilci so čakali, v daljavi pa se je slišalo pokanje lesa. Ogenj se je bližal hišam. Začelo se je aktivno zalivanje terena in varovanje hiš. Ogenj se je približal, goltal je vse pred sabo in čas se je ustavil. Gasilci so hiše k sreči obvarovali. Kar naenkrat se je pred njimi prikazala domačinka s solznimi očmi in besedami iskrene zahvale.

Iskreni 'hvala' in stisk roke gasilcu poplačata vse občutke in mu napolnita dušo z novimi pozitivnimi trenutki. Proti večeru je sledilo pospravljanje opreme in odhod na zbirno mesto. Tisti dan niso videli sonca in ne dihali čistega zraka. Pot je bila vijugasta, cesta zadimljena. Upali so, da pridejo čimprej iz te megle. Pot je potekala mirno. Ljudje so jih pozdravljali in ploskali. Na poti je stala deklica, stara okoli 6 let, s plakatom, na katerem je pisalo: »HVALA!« Očku in ostalim so se zarosile oči. Doma je sledil zaslužen počitek.

Kar naenkrat pa se je zaslišalo iz pozivnika: »NA POMOČ, KRAS!« Glede na izkušnjo ni nihče niti pomislil, da ne bi še bolj odločno odšel NA POMOČ.

(Pripoved mojega očeta)

Neža Laznik, 4. a

(Prispevek je bil nagrajen na natečaju 'Naravne in druge nesreče' na regijskem in na državnem nivoju.)

SONCE JUTRIŠNJEGA DNE

Od Sonca obsijan,
od srca nasmejan
in s srečo obdan
mora biti vsak tvoj dan.

Zato zjutraj, ko vstaneš,
oči si pomaneš,
stopiš do prve osebe
in jo objameš.

Bodi tisti, ki srečo deli,
ne tisti, ki jo podi.
In ker živeti se sme, vedi,
da boš uzrl Sonce jutrišnjega dne.

Ajda Golob, 9. razred

Plakat miru — Blaž Repnik, 8. razred

PUSTITE ME ŽIVETI – POMLADI, POZIMI IN POLETI

Ne pustite me trpeti,
pustite me živeti!

Res, da sem drugačen,
za nekatere celo popačen.

Ne pustite me trpeti,
saj sprejel usodo sem življenja,
v njej ne vidim več trpljenja.

Invalidnost zame ni več poraz,
zdaj nasmeh krasi moj mladi obraz.

Ko poleti po vodi drsim
in se za ribami podim,
ko monokolo vrtim
ali v tandemu s padalom med oblaki lebdim,
ko z vozičkom po sladoleđ hitim
ali se preprosto v ritmu glasbe zavrtim.

Zato ne pustite me trpeti,
pustite me živeti!

Jesen po megli zadiši,
a moje invalidnosti to nič ne boli.

V kinodvorani ljubezenski film se vrtil
in fakulteta odprta je za vse ljudi,
pa še narava se v barvah jeseni krasoti
in izlet z vlakom mlado dušo bogati.

Zato ne pustite me trpeti,
pustite me živeti!

Da pozimi s sedečim smučanjem
po strmini smuk drvim
ali pa v telovadnici žogo čez mrežo podim.
Ob toplem kaminu z dobro knjigo zaspim
in se lepega jutra veselim.

Zato ne pustite me trpeti,
pustite mi živeti!

Saj sprejel usodo sem življenja
in v njej res ne vidim več trpljenja.

Nana Krajnc, 7. a

Kaj lahko naredim za boljše odnose — Aljaž Mandl Jauk, 2. razred (Izdelek je bil nagrajen v Pedagoški akciji Zveze delovnih invalidov Slovenije.)

Požar v gozdu — Ema Kac, 4. b (Izdelek je bil nagrajen na regijskem natečaju 'Naravne in druge nesreče'.)

Različni smo — Lili Moric, 2. razred (Izdelek je bil nagrajen na likovnem natečaju 'Bodi umetnik - Igraj se z mano'.)

CIGARETNI OGOREK

Mladi so se v gozdu skrili,
da kot odrasli cigarete bi kadili.
So bili veseli, se smejali,
cigaretne ogorke vsepovsod metali.

Misleč, da so odrasli,
predvideti niso znali,
da naravi hud udarec so zadali.
Suho listje, toplo sonce, nežen veter
in OGOREK VROČ
zaneli v gozdu so požar uničujoč.

Tulijo sirene zavijajoč,
kličejo gasilce NA POMOČ.
Po zraku helikopterji brnijo,
GASILCI z brizgalnami hitijo,
iz gozda živali panično bežijo,
ljudje za svoje hiše se bojijo.

In kaj nam zdaj izkušnja ta pove?
DA V NARAVI Z OGNJEM
IGRATI SE NE SME!

Gaja Kogelnik, 4. b

ZA DEŽJEM POSIJE SONCE

Star pregovor pravi:
Za dežjem vedno posije sonce!
Vsak dan ni vedno poln rožic in nasmehov,
a če potrudiš se, večino časa smeješ se.

Če danes dan ni popoln bil,
to pomeni, da jutri bolje se bo odvil.
Jutri boš dan močno in samozavestno začel,
če ga danes nisi uspel.

Sonce za oblake skrije se,
a to ne pomeni, da izginilo je.
Včasih boriti moramo se,
da osvojimo cilje vse.

Potruditi moraš se, da težave izničiš vse,
nikoli prepozno ni, da cilje zadaš si,
prehitro ne upaj si obupati.
V nov dan vstopi močno
in vse v redu in super bo.

Tia Irena Smolinger, 7. a

Izlij čustva na papir! — Katja Berlič, 7. a (Ustvarjeno za natečaj Narodne galerije Slovenj Gradec 'Izvirno otroško likovno delo in fotografija'.)

DRUGAČEN OD DRUGIH

Vsak na svetu hodi
svojo pot.

Vsak na svetu ima
svoj rod.

Ljudje hodijo in ne vedó,
kaj jih v prihodnosti
čakalo bó.

Problemov svojih želijo
se rešiti
in v rokah držati vse
pomembne niti.

Kajti za uspeh in oblast
naredili bi vse,
saj takšen tale svet
pač je.

Živimo v svetu, kjer
drugačnost je slabost,
a v mojih očeh enakost
je norost.

Drugačen svojo pot
gradi,
ustvari spremembe
in dobre ljudi.

Ajda Golob, 9. razred
(Uvrščena med finaliste na Festivalu
otroške poezije 'Rima raja' — državni
nivo.)

ČIGUMIJI

Čigumije uporabljamo zato,
da iz ust diši nam lepo.

Čvekati preglasno se ne sme,
ker nekaterim na živce to gre.

Čeprav okus božanski je zelo,
ga ne smemo pogoltniti v naše telo.

Pri blagajni jih zagledamo,
vse okuse dobro pregledamo.

Za enega se odločimo
in na tekoči trak veselo ga položimo.

Ko mama končno plača ga,
jaz hitro pograbim in odnesem ga.

Nato v avto se usedem
in iz žepa ga potegnem.

Odprem ga en-dva-tri,
v avtu po jagodičevju zadiši.

Maks Kušej, 7. a

Pomoč invalidu — Patrik Slavič, 3. razred (Izdelek je bil
nagrajen v Pedagoški akciji Zveze delovnih invalidov Slovenije.)

PET PALIČNJAKOV

Od učitelja sem pet paličnjakov dobila,
kako zanje skrbeti, sem se najprej naučila.

V kozarec dala sem zeleno listje in steblo,
razmišljam, kje naj najdem še majceno deblo.

Imajo dolge noge in podolgovato telo,
z vejicami in listi solate se hranijo.

Niso nevarni, ne grizejo,
radi po moji roki se sprehajajo.

Pretvarjajo se, da strašno nevarni so,
dvignejo rep in škorpionja oponašajo.

Skrb za njih je odlična priložnost za nas vse,
da odgovornosti in odnosa do živih bitij naučimo se.

KNJIGA

Stara in zguljena knjiga na mizi leži,
v glavi se mi na tisoče misli podi.

Nekoč je pod rokami nekoga nastala,
neko dekle je pisateljica postala.

Morala si je zamisliti glavnega junaka,
ne čudaka, spaka ali vojaka.

Lahko je bil lep, pameten in vesel
in je veliko prostega časa imel.

Lahko je bil reven ali bogat,
kmet, ki je našel velik zaklad.

Lahko se je za zdravnika učil
ali bogastvo kar tako iz nič dobil.

Saj je vseeno, kako je neka knjiga nastala,
jaz bom zvečer v postelji še vedno rada brala.

Neli Prater, 7. b

NESREČA NIKOLI NE POČIVA

Bil je vroč poletni dan, ko so se trije prijatelji — Žan, Matic in Luka — zmenili, da se bodo odpravili do bližnjega jezera, da se malce ohladijo. Uživali so v hladni vodi, se zabavali in škropili. Tu in tam je mimo priplavala kakšna riba in jih nagajivo uščipnila v nogo.

Brezskrben dan pa se je kmalu spremenil v pravo nočno moro. Iz gozda so zaslišali krike na pomoč. Niso vedeli, kaj se je zgodilo. Ravno so lezli iz vode, ko je iz gozda priteknel mlad fant. Takoj za tem pa so že videli gost črn dim, ki se je širil nad gozdom. Fant je kričal: »Gori, gori, pokličite gasilce!« Kmalu za tem so že zaslišali pokanje dreves, ki jih je ogenj požiral. Fantje so bili čisto trdi od strahu in sploh niso vedeli, kaj storiti. Na srečo so dim opazili tudi drugi, ki so obvestili gasilce. Ti so bili hitro na kraju in začeli z gašenjem. Ogenj se je hitro širil, zato so se vsi bali, da se bo razširil tudi na bližnje naselje. To se na srečo ni zgodilo, so pa imeli gasilci veliko dela, da so uspeli preprečiti veliko katastrofo.

Gasilci so se s fantom pogovorili in od njega izvedeli, kaj se je v resnici zgodilo. Šlo je za najstniško neumnost, ko so fantje hoteli zakuriti ogenj, ta pa se je zaradi suhega podrastja hitro razširil. Na srečo se je tokrat končalo brez večjih posledic.

Naši trije prijatelji pa tega vročega poletnega dne ne bodo nikoli pozabili ...

Mia Čoderl, 5. b

SONCE JE PRIJATELJSTVA VLADAR

Sonce nam prinaša svetlobo, saj vsak dan nam sveti,
zanj so pomembni vsi drugi planeti.

Vrti se okrog svoje osi,
pravega prijatelja težko se dobi.

Vsa ostala nebesna telesa krožijo okrog njega,
sončev mrk moje misli večkrat mi bega.

To je zelo redek nebesni pojav,
iskrenega prijatelja obdržati je prav.

Luna pred soncem svetlobo zastira,
prijatelj nikoli prijateljstva pri doseganju cilja ne ovira.

Površje sonca je brbotajoča vrela gmota,
življenje brez prijateljev je ena velika samota.

Vsak potrebuje nekoga, s katerim se lahko veseli,
z njim vse svoje misli in skrbi deli.

Sonce je toplo, igrivo, prijazno in veselo,
želim, da tudi prijateljstvo v nas bi vedno žarelo.

Da bi vsak lahko prijatelja imel,
ki bi ga v vsakem trenutku lahko objel.

Da sonce bi nam vedno sijalo,
in vsem na Zemlji ljubezen in srečo poslalo.

Neli Prater, 7. b

(Osvojila 2. mesto v svoji kategoriji na 13. Mladi
pesniški olimpijadi — državni nivo.)

Trenutki povezujejo generacije. — Maks
Kušej, 7.a

PRAVLJIČNE SANJE

V svetu se vojna dogaja,
okoliščine so hujše, kot se po spletu prodaja.

Rakete švigajo po nebu,
kri teče kot potok po bregu.

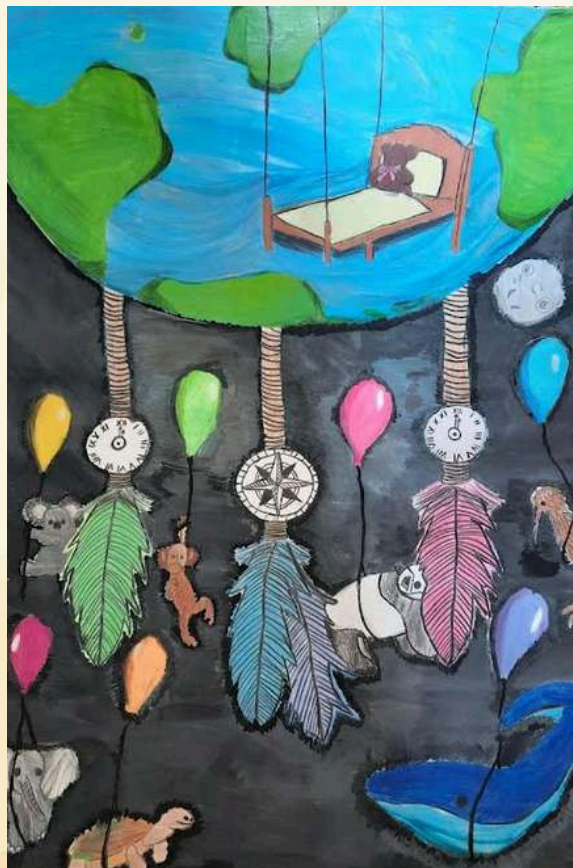
Če sonce tja bi svoj žarek poslalo,
takoj novo upanje bi posijalo.
Če sovraštvo niti v mislih ne bi potovalo,
vsem nam srce bi zaigralo.

A sonce si ne upa priti,
šlo se je med črne oblake skriti.
Le kaj bi morali narediti,
le kaj, da vsi na svetu bi bili odkriti!

Želim si svetá, da ljudje ne bi jokáli,
da veselo bi drug drugemu roko podali.
Potem žarki sonca po celem svetu bi sijali
in skupaj bi pravljíčne sanje izdelovali.

Jera Terpotec, 7. b

(Osvojila 1. mesto v svoji kategoriji na 13.
Mladi pesniški olimpijadi — državni nivo.)

Plakat miru — Alya Pokržnik, 8. razred

ŠOLSKO LETO SKOZI FOTOGRAFSKI OBJEKTIV

PREMAGOVANJE
STRAHU
PRED KAČAMI

PRVI ŠOLSKI DAN

... in še gasilska

PEŠBUS

Menjava igrač

Ni me strah!

Sprejem prvošolcev v šolsko skupnost

Z ROKO V ROKI

V DRUŽBI DEDKOV IN BABIC
NA POHODU

SIMBIOZA GIBA

THANK
YOU

DOBRODELNI KONCERT KARITAS

BRANJE V DOMU SV. EME

IZ SVETA ŠPORTA ...

ENA, DVA,
ENA, DVA ...

Naj živi
kondicija!

DAN ŠPORTA

ZDRAVA ŠOLA

SPRETNOSTNA VOŽNJA NA
POLIGONU

OBVEZNA
OPREMA =
ČELADA

RAZGIBAJMO SE!

YOU CAN
DO IT!

ZELEMENIAVA

Tradicionalni slovenski zajtrk

Dober tek

Kuhamo in ribamo,
režemo, sekljamo ...

KULINARIČNA DELAVNICA ZA NADARJENE

MALO NAOKROG ...

Planinski izlet v neznano

PLANINSKI
IZLETI

Vecerni pohod z lučkami

Ob ruševinah gradu Pukštanj (planinski pohod)

Žovneška avantura

Ogled Slovenj Gradca

Pred veličastno katedralo na Dunaju

ZOO

UMETNOST IN KULTURA

OTROŠKI ZBOR Z ZBOROVODKINJO RENATO SEŠEL

OTROŠKI ZBOR Z ZBOROVODKINJO SILVELI GROSEK

MLADINSKI PEVSKI ZBOR Z
ZBOROVODKINJO SILVELI GROSEK

Predstavitve spleta 'Ohcet'

Pavrški otroci iz Šentjana

Nastop pri Medvedu

Gledališka predstava 'Za dežjem posije sonce' za malega Janeza

**BOŽIČNO-NOVOLETNI
KONCERT**

Naši škratje

Pred spomenikom padlim borcem

Priznanje za literarni prispevek

**Nagrajenka Nana v Črni ob
kralju Matjažu**

OB MATERINSKEM DNEVU

PRED SLOVENSKIM KULTURNIM PRAZNIKOM

Slavna predaja zastave ob nazivu 'kulturna šola'

Narodna galerija Ljubljana

Gledališče CE – Predstava Heidi

SNG MB – Predstava Rdeča kapuca

BRALNA NOČ

Mladi bralci in gost, ilustrator Jernej
Kovač Myint

Poustvarjanje – ilustriranje slikanice
Velika kosmata zelena usta

Mi še ne gremo
spat!

Mlada pesniška olimpijada

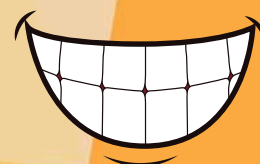
Rastem s knjigo

Ekipno šahovsko tekmovanje

IMAMO
SE
FAJN ...

PUSTNI KARNEVAL

GOOD
TIMES

DVODNEVNI TABOR
DEVETOŠOLCEV

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI NA ROGLI

DOSEŽKI NA DRŽAVNEM NIVOJU

TEKMOVANJE IZ ZNAJJA ZGODOVINE

Učenci šole so tekmovali tudi iz znanja zgodovine na temo 'Visoki in pozni srednji vek na Slovenskem'. Anžetu Kašmanu se je pod mentorstvom učiteljice Petre Matičko uspelo uvrstiti na državno stopnjo tekmovanja, kjer je dosegel ZLATO PRIZNANJE in postal 7. najboljši devetošolec v državi.

TEKMOVANJE IZ ZNANJA ANGLEŠČINE

Jure Širnik se je pod mentorstvom učiteljice Urške Prevalnik udeležil tudi državnega tekmovanja iz angleščine, kjer je dosegel odlično **ZLATO PRIZNANJE**.

TEKMOVANJE IZ ZNANJA BIOLOGIJE ZA PROTEUSOVO PRIZNANJE

Državnega tekmovanja iz znanja biologije za Proteusovo priznanje se je pod mentorstvom učitelja Blaža Mlinška udeležil devetošolec Jure Širnik. Prejel je **SREBRNO PRIZNANJE**.

ALEKS KRIVEC

Aleks je učenec devetega razreda, ki letošnje leto na tekmovanjih iz juda niza odlične rezultate na vseh nivojih. Aprila je postal državni prvak na šolskem prvenstvu do 73 kg. Poleg vseh uspehov velja izpostaviti, da je letos osvojil 3 naslove državnega prvaka, in sicer v kategorijah do 16 let, do 18 let in do 21 let. Postal pa je tudi članski državni podprvak. Poleg vseh tekmovanj se je udeležil tudi nekaj tekem za evropski pokal do 18 let, kjer je v Italiji zasedel 3. mesto, v Gruziji pa odlično 2. mesto. Za vse dosežke mu iskreno čestitamo in mu na nadaljnji športni poti želimo še veliko uspehov.

TEKMOVANJE iz PROSTORSKE PREDSTAVLJIVOSTI MATEMČEK

Tekmovanja iz prostorske predstavljalivosti
Matemček na državnem nivoju se je pod
mentorstvom učiteljice Lare Skledar udeležil
sedmošolec Maks Kušej, ki je osvojil
SREBRNO PRIZNANJE.

38. FESTIVAL TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA

V tem šolskem letu smo kot šola sodelovali na 38. festivalu Turizmu pomaga lastna glava. Za turistično nalogo z naslovom "Prit pa košti kokice! Družinska pustolovščina koroških okusov" so avtorji naloge: Zara Šrampf, 6., Katja Berlič, 7. a, Nana Krajnc, 7. a, Urška Bukovc, 8., Maša Širnik, 8., Larisa Hartman, 8., Lin Hudernik, 8., Ema Krivec, 8., Tiana Podpečan, 8., Jana Hranjec, 9. in Jure Širnik, 9. razred pod mentorstvom učiteljic Vesne Turičnik in Lare Skledar ter učitelja Marka Sonjaka prejeli kar DVE ZLATI PRIZNANJI – zlato priznanje za sodelovanje na festivalu in zlato priznanje za najboljšo nalogo. S tem dosežkom so se uvrstili na zaključno turistično tržnico v Medvodah.

Dve zlati priznanji

Stojnica Ko-Kokice

NATEČAJ »NARAVNE IN DRUGE NESREČE – POŽAR V NARAVI«

Učenci šole so z literarnimi in likovnimi prispevki ter z animiranim filmom sodelovali na natečaju »Naravne in druge nesreče – Požar v naravi«, ki ga vsako leto razpiše Uprava RS za zaščito in reševanje, Izpostava Slovenj Gradec.

Med nagrajenci na regijskem nivoju je bilo kar 11 učencev naše šole. Neža Laznik, avtorica literarnega prispevka 'Požar na Krasu' pod mentorstvom učiteljice Kristine Prikeržnik Vrhovnik, in ustvarjalci animiranega filma 'Ko spregovori gozd' pa so si za svoj prispevek prislužili nagrado na državnem nivoju in bili povabljeni na slavnostno podelitev v Ljubljano, natančneje na Ig.

Avtorji animiranega filma so bili Urška Bukovc, Alya Pokržnik in Ažbe Vrhovnik, ustvarjali so pod mentorstvom učiteljic Renate Sešel in Andreje Krotmajer.

Avtorji filma ob prejemanju nagrade

LITERARNI NATEČAJ 13. MLADA PESNIŠKA OLIMPIJADA

Učenki Jera in Neli iz 7. razreda sta pod mentorstvom učiteljice Lilijane Ladra sodelovali na literarnem natečaju '13. Mlada pesniška olimpijada'.

V kategoriji učencev od 7. do 9. razreda sta osvojili prvi dve mesti na državnem nivoju, in sicer:

1. mesto Jera Terpotec s pesmijo Pravljične sanje in

2. mesto Neli Prater s pesmijo Sonce je prijateljstva vladar.

Neli Prater

Jera Terpotec

FOLKLORNA SKUPINA 'PAVRŠKI OTROCI IZ ŠENTJANA'

Naši petošolci, člani folklorne skupine 'Pavrški otroci iz Šentjana', so se pod mentorstvom učiteljic Larise Preglau in Jasmine Rotovnik udeležili Območnega srečanja otroških folklornih skupin »Ringaraja«. Uspešno so se predstavili s spletom "Ohcet" in se uvrstili na regijsko srečanje otroških folklornih skupin od Celja do Koroške, kjer so si s svojim nastopom prislužili SREBRNO PRIZNANJE. Na inštrumente so folkloriste spremljale Dalija Cehner iz 4. razreda ter Tia Zajamšek in Jana Hranjec iz 9. razreda.

Predstavitve spleta 'Ohcet'

Nasmejani obrazi po uspešnem nastopu

NAZIV KULTURNA ŠOLA

V preteklem šolskem letu smo na osnovi razpisa JSKD opravili 'inventuro' kulturnega dogajanja na naši šoli od leta 2019 do 2022.

Ugotovili smo, da se je v tem časovnem obdobju odvilo izjemno število kulturnih dogodkov na različnih področjih. Izvajali smo aktivnosti na glasbenem, folklornem, likovnem, plesnem in turističnem področju.

Zaradi tega smo pridobili naziv KULTURNA ŠOLA, ki ga bomo lahko uporabljali do konca šolskega leta 2026/2027.

Laskavi naziv 'Kulturna šola'

ŠENTJANŠČICE

2023 / 2024

Besedila so prispevali učenci razredne in predmetne stopnje.

Fotografije so nastajale ob izvajanju posameznih dejavnosti, risbice pri pouku, podaljšanem bivanju in likovnem krožku.

**Izbor risbic: razredničarke RP in Katja KREJAN
Izbor fotografij: Lilijana LADRA**

**Jezikovni pregled: Lilijana LADRA
Tehnična pomoč: Larisa PREGLAU
Grafična obdelava: Katja KREJAN**

Šentjanž, maj 2024

